Dr. Aurel Popescu-Bălcești

CLONAREA OMULUI

ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI

Editura Triumf

Dr. AUREL POPESCU-BĂLCEȘTI

CLONAREA OMULUI

ÎNCEPUTUL SFÂRŞITULUI

V.1.0

EDITURA TRIUMF

INTRODUCERE

Dumnezeu a creat şi a diversificat lumea prin codificarea biochimică a informațiilor genetice.

Descoperirea structurii moleculare a acizilor nucleici şi a rolului lor genetic a determinat apariția ipotezei potrivit căreia informația genetică a organismelor se găseşte înregistrată biochimic în aceste molecule sub forma unor secvențe de nucleotide.

În cibernetică, prin informație se înțelege un mesaj despre evenimentele care au avut loc, au loc sau vor avea loc într-un sistem biologic sau tehnic. Informațiile sau mesajele sunt înregistrate, conservate şi transmise printr-un sistem de comunicații în care se foloseşte codificarea, aşa cum în codul Morse modificarea cuvintelor şi a literelor se realizează cu ajutorul unui sistem de linii şi puncte.

Gamaw a emis primul ipoteza conform căreia în molecula acizilor nucleici se găseşte codificată biochimic informația genetică necesară sintezei moleculelor de proteine. El a studiat ipoteza, ținând seama de faptul că în molecula de ADN sunt patru tipuri de nucleotide ce conțin diferite baze azotate: adenina A, timina T, guanina G şi citozina C, care se pot succede într-o infinitate de moduri, iar în molecula proteică sunt douăzeci de tipuri de aminoacizi, care de asemenea se pot succede într-o infinitate de moduri. S-a ajuns la concluzia că numai combinații de trei nucleotide pot realiza codificarea celor douăzeci de aminoacizi.

Macromoleculele de acizi nucleici conțin un număr mare de nucleotide, astfel că prin modificarea secvenței acestora se poate înregistra o cantitate enormă de

informații genetice.

Molecula de ADN conține circa o sută patru perechi de nucleotide, încât posibilitățile de variație privind secvența celor patru tipuri de nucleotide sunt practic nelimitate.

În celula mamiferelor se găsesc circa şase sute de mii de macromolecule de ADN, fiecare moleculă de ADN fiind formată din cel puțin zece mii de nucleotide.

Informația genetică este codificată în acidul dezoxiribonucleic ADN sub forma unei secvențe de trei nucleotide, denumite codoni.

În prezent, s-a reuşit descifrarea codului genetic, fiind cunoscute toate tripletele de nucleotide ce codifică diferiți aminoacizi. Aceşti codoni sunt formați din patru tipuri de nucleotide conținând bazele azotate, adenină, uracil, guanină şi citozină.

În total, există un număr de şaizeci şi patru de codoni, dintre care numai şaizeci şi unu corespund diferiților aminoacizi.

Clonarea se bazează pe fenomenul de transplantare a nucleului. Acesta constă în injectarea unui nucleu viu al indiferent cărei celule somatice într-un ovul activat şi enucleat. Aceste cercetări au fost începute de Briggs R. și King T., care au inițiat şi perfecționat această metodă transplantând nuclei de blastulă şi gastrulă în ovule de *Ranapipiens*, obținând un număr mare de embrioni care s-au dezvoltat până la stadiul de larvă. Cercetările au demonstrat că, cu cât nucleii sunt proveniți de la primordii care sunt mai avansate, cu atât viabilitatea descendenților este mai scăzută.

Citoplasma este aceea care determină activitatea nucleelor prin diferite proteine pe care le transmite nucleului - există schimburi ciclice de informație între

genele nucleului şi citoplasmă.

Influența citoplasmei a fost pusă în evidență de o experiență a lui Spermann, în 1933, care, cu ajutorul unui fir de păr subțire, a strangulat un ou de triton înainte de prima diviziune de segmentare, astfel că o jumătate a sa conține nucleul oului, iar în cealaltă acesta lipseşte. După o serie de diviziuni ale părții nucleate, slăbindu-se legătura, pătrunzând nucleii de segmentare, se pot forma doi embrioni alipiți.

Aceasta înseamnă că citoplasma enucleată are toți factorii diferențierii embrionare care reacționează după popularea ei cu nuclei din blastomerele nucleate alăturate.

REPRODUCEREA DIVINĂ A OMULUI

Caracteristic la tot ceea ce este viu este reproducerea.

Pentru a se realiza aceasta, organismul şi-a diferențiat organe specifice la bărbat şi la femeie. Acestea sunt organele genitale. Pentru a se putea realiza reproducerea umană, este nevoie de ambele sexe, atât bărbatul cât şi femeia trebuind să participe cu celulele lor sexuale, respectiv spermatozoidul şi ovulul.

Spermatozoidul, celula sexuală masculină, este produs la nivelul testiculului. El are o mobilitate şi se deplasează cu unu-patru milimetri pe minut, ajungând în aproximativ patru-zece ore la nivelul trompei. Mobilitatea se datorează cozii lui şi ascensiunea se face pe baza mişcărilor proprii şi prin contracțiile uterului care aspiră sperma din vagin. Mediul alcalin din colul uterin, uter şi trompe favorizează, de asemenea, ascensiunea spermatozoidului până în treimea externă a trompei unde are loc fecundația. Capacitatea de fecundare este în funcție de volumul spermei, de numărul de spermatozoizi pe centimetru cub, de procentul formelor normale şi de puterea lor de mişcare. Se apreciază că puterea de fecundare a spermatozoidului este de patruzeci şi opt de ore după ejaculare.

În mod normal, numărul de spermatozoizi este de circa şaizeci - o sută douăzeci de milioane pe centimetru cub şi cu mai puțin de douăzeci şi cinci la sută forme anormale, adică macro sau microcefali sau cu capete duble. Spermatozoizii sunt formați în tubii seininiferi din testicul şi derivă din nişte celule speciale numite spermatogonii.

Testiculul mai secretă şi hormonul masculin, denumit testosteron, prin celulele Leydig.

Din spermatogonii se formează spermatocitul, din acesta spermatida şi după aceea spermatozoidul.

Această transformare se numeşte spermatogeneză. Ea începe la pubertate între doisprezece-cincisprezece ani şi continuă până la bătrânețe. Acest proces este produs în mod reflex prin impulsuri plecate din scoarță şi centrul sexual localizat pe planşeul ventriculului III, care acționează asupra hipofizei anterioare care secretă un hormon denumit gonadostimulină A şi B ce determină spermatogeneza şi secreția internă endocrină de testosteron.

Pentru a se produce spermatogeneza, temperatura locală trebuie să fie mai mică cu două grade decât în interiorul corpului - sub treizeci şi cinci de grade.

Produşi în testicule, spermatozoizii străbat epididimul, canalul deferent, veziculele seminale, prostată, eliminându-se în timpul ejaculării în uretră şi de obicei spre exterior.

Volumul unui ejaculat este de trei-cinci centimetri cubi de spermă, un lichid vâscos, cu miros caracteristic, care se lichefiază după zece-treizeci de minute şi are un PH alcalin, în timpul ejaculării, sperma se proiectează spre orificiul extern al colului uterin. Spermatozoidul are o mobilitate proprie de unu-trei milimetri pe minut, adică doisprezece centimetri pe oră, el ajungând în patru-zece ore la nivelul trompei.

De menționat că, în timpul spermatogenezei, spermatocitul suferă un proces de diviziune meiotică. Astfel, are loc o reducere a numărului de cromozomi de la patruzeci şi şase, cât are specia umană, la douăzeci şi trei, pentru ca unindu-se cu cei douăzeci şi trei de cromozomi pe care îi are ovulul să se formeze embrionul uman de

patruzeci şi şase de cromozomi.

Celula sexuală feminină este ovulul. El se formează în ovar şi este alcătuit din citoplasmă şi din nucleu care este situat excentric, în interiorul veziculei germinative, unde în afară de nucleu se mai află şi un nucleotid. Ovulul se formează din celula primară a ovarului, denumită folicul primar. Acestea sunt în număr de sute de mii, la maturitate ajungând numai trei sute - cinci sute de ovule, în tot timpul vieții genitale a femeii.

Maturitatea foliculului ovarian începe la pubertate. La fiecare ciclu menstrual normal se maturizează un singur ovul.

Dezvoltarea lui se face în douăsprezece - paisprezece zile.

În procesul de ovogeneză are loc, de asemenea, o diviziune celulară meiotică, pentru ca ovulul apt de fecundare să aibă tot un număr de douăzeci şi trei de cromozomi, adică jumătate din cât are specia umană, celălalt set de douăzeci şi trei de cromozomi fiind adus de spermatozoid.

Ovulația, prin care foliculul ovarian matur se rupe şi pune în libertate ovulul, are loc între a paisprezecea şi a şaisprezecea zi a ciclului menstrual.

Ovulul se dezvoltă sub acțiunea hormonului hipofizar anterior gonadotrop antehipofizar FSH şi hormonul gonadotrop luteinizant care îl urmează pe primul hormon.

Ovulația se poate produce şi înainte cu paisprezece zile față de ciclul menstrual, în urma unei excitații sexuale puternice, excitație pe colul uterin sau prin stări psihoemoționale.

Ovulația este spontană şi se repetă în fiecare lună pe tot timpul perioadei fertile a femeii. În drumul pe care îl

străbate prin trompă întâlneşte spermatozoidul şi are loc fecundația.

Ajuns în cavitatea uterină, ovulul stă două-trei zile, unde se prinde pe mucoasa uterină şi pătrunde în grosimea ei, după care are loc nidația, cam în a opta-a noua zi de la fecundație, adică între zilele a douăzeci şi cincea - a douăzeci şi patra ale ciclului menstrual. În această fază oul este acoperit de mici vilozități cu aspect pufos. Oul şi pilozitățile sunt acoperite de un strat de celule speciale, numite carioni, prin care oul pătrunde adânc în grosimea mucoasei uterine, formându-se un țesut special, numit trofoblast de implantare. Prin aceasta oul îşi creează o minusculă cameră. După ce pătrunde în grosimea mucoasei, orificiul prin care a pătruns se acoperă.

După scindarea oului, începe faza de formare a placentei din vilozitățile coriale şi trofoblast.

Placenta complet formată are o parte fetală şi o parte maternă.

EMBRIOGENEZA

Imediat după pătrunderea spermatozoidului în ovul, începe procesul de embriogeneză prin segmentarea oului, care se face concomitent cu migrarea către cavitatea uterină.

Procesul de segmentare începe prin două diviziuni verticale, urmate de altele orizontale.

Embrionul trece prin stadiul de morulă, când are un aspect muriform, urmează faza de blastulă şi apoi cea de gastrulă.

În prima fază, care durează cam o lună, embrionul nu are aspect de embrion uman.

În luna I, mărimea uterului este aceea a unei mandarine, iar embrionul are un centimetru lungime şi un gram greutate.

În luna a II-a, uterul este cât un ou de gâscă, embrionul are lungimea de patru centimetri şi greutatea de unsprezece grame.

În luna a III-a, uterul are mărimea a doi pumni de adult, embrionul are lungimea de nouă centimetri, iar greutatea de cincizeci şi cinci de grame.

În luna a IV-a, uterul este cât un cap de făt, embrionul are lungimea de şaisprezece centimetri şi greutatea de două sute şaptezeci de grame.

În luna a V-a, uterul este cât un cap de adult, embrionul are lungimea de douăzeci şi cinci de centimetri, iar greutatea de şase sute cincizeci de grame.

În luna a VI-a, embrionul are greutatea de o mie de grame.

*

La sfârşitul lunii a II-a, sunt schițate bărbia, fața,

nasul şi ochii, apar degetele, începe diferențierea organelor genitale interne.

În luna a III-a, apar pleoapele care sunt încă unite, se diferențiază organele genitale externe şi apar mugurii unghiilor la degete.

La sfârşitul lunii a IV-a, încep să se schițeze mişcări ale membrelor.

La sfârşitul lunii a V-a, se percep mişcările cordului fetal, iar mişcările membrelor devin puternice şi active.

La sfârşitul lunii a VI-a, embrionul are aspectul unui om îmbătrânit, pleoapele sunt separate, iar născutul poate supraviețui.

La sfârşitul lunii a VII-a, craniul fătului se orientează spre strâmtoarea superioară a bazinului, testiculul coboară spre traiectul inghinal, iar la fetițe clitorisul şi labiile mici proemină între labiile mari.

La sfârşitul lunii a VIII-a, capul este acoperit de păr, iar unghiile ating pulpa degetelor.

La sfârşitul lunii a IX-a, testiculele sunt coborâte în scrot, iar la fetițe labiile mari acoperă clitorisul şi labiile mici.

În embriogeneză pot interveni o serie de boli genetice - peste cinci sute, iar după alții chiar o mie.

Fătul la termen are o greutate de două mii opt sute-trei mii două sute cincizeci de grame şi o lungime de cincizeci-cincizeci şi cinci de centimetri. Unghiile depăşesc pulpa degetelor. Testiculele sunt coborâte în scrot, iar la fetițe labiile mari acoperă pe cele mici.

În primele cinci luni de sarcină, fătul stă în orice poziție, între lunile V-VII este orientat cu capul în jos, din luna a VII-a ia o poziție de înghemuire, de flexie: capul flectat pe torace, toracele pe abdomen, coapsele flectate pe

abdomen, gambele pe coapse, membrele superioare flectate pe peretele anterior al toracelui. Fătul are un aspect ovoidal.

*

Până în lunile VI-VII, fătul are o prezentare pelviană, după care se roteşte şi se îndreaptă cu capul spre micul bazin.

Cercetările au stabilit că ADN-ul este responsabil de transmiterea caracterelor somatice şi psihice.

Gena este unitatea structurală a ADN-ului şi a cromozomilor. Specia umană are patruzeci şi şase de cromozomi, dintre care patruzeci şi patru sunt cromozomi somatici, nesexuali sau autozomi, şi doi cromozomi sexuali sau gonazomi, pentru mascul patruzeci şi patru cromozomi somatici şi XY cromozomi sexuali, iar pentru femeie patruzeci şi patru de cromozomi somatici şi XX cromozomi sexuali.

O femeie are aproximativ cu patru la sută mai multă materie cromozomială decât un bărbat, deoarece un cromozom X este mult mai mare decât unul Y.

Cromozomul Y este transmis numai de bărbat, cromozomul X trebuie să-l primească de la mama sa.

Numai un cromozom X al femeii (XX) este activ genetic, X-ul inactiv formează corpusculii Barr. Decizia că un cromozom X va fi inactiv este întâmplătoare, dar, o dată luată, este fixă pentru toți descendenții unei celule.

Baza fenomenului de reproducere îl constituie proteina din cromatina nucleară, iar baza structurală a cromatinei nucleare o constituie acizii dezoxiribonucleici ADN.

ADN-ul are rolul determinant în păstrarea şi transmiterea caracterelor ereditare, care conțin tiparele vieții. El este matricea pe care se formează structura

organismelor.

Structura moleculară a ADN-ului ca substrat genetic este o macromoleculă dispusă sub formă de scara în spirală, ale cărei lanțuri laterale sunt constituite din acid fosforic şi dezoxiriboză, iar treptele scării sunt constituite din câte două baze aminate legate între ele cât şi din dezoxiriboză din lanțurile laterale.

*

În total, în structura ADN-ului intră patru baze aminate, adenina şi guanina - baze purinice, citozina şi timina (baze pirimidinice).

O bază aminată legată de o moleculă de acid fosforic formează un mononucleotid.

Macromolecula de ADN este formată din zece perechi de mononucleotide. În structura unei albumine, intră douăzeci şi cinci de aminoacizi şi douăzeci şi cinci de triplete de baze aminate - mononucleotide în diverse combinații conform specificului albuminei, combinație ce alcătuieşte codul genetic, pentru albumina respectivă, aceasta pentru fiecare acid aminat pentru a se fixa are nevoie de asocierea a trei baze aminate într-un triplet de nucleotide.

ADN-ul are două proprietăți care stau la baza transmiterii mesajului ereditar: autoreplicarea prin diviziune şi sintetizarea albuminei specifice fiecărui organ din aminoacizii găsiți în celule.

Cercetările au constatat că există acizi nucleici şi în protoplasmă, nu numai în nucleu, cu rol în sinteza proteinelor.

Ei sunt puțin diferiți de ADN şi se numesc AM - acid ribonucleic.

Unitatea de bază a geneticii o formează gena, care

determină caracterele fizice şi mintale ale unui individ.

Genele funcționează în perechi denumite cromozomi omologi sau gene-locusuri. Genele care ocupă acelaşi locus pe un cromozom pot exista în forme diferite, adică genele pot fi dominante, recesive sau legate de sex - acestea sunt gene mutante.

Prin anomalii cromozomiale, se dezvoltă boli genetice ce se datorează unei gene mutante dominante: acondroplazia, cataracta congenitală, heterocromia irisului, mieros feroci toza congenitală, sindactilia şi altele.

Bolile cu caracter recesiv sunt albinismul, buza de iepure, surdo-mutitatea şi bolile metabolice, sau bolile legate de sex localizate pe gonozomul X care sunt transmise de femeia aparent sănătoasă unor descendenți masculini.

Există şi anomalii cromozomiale numerice sau de structură. Există o anomalie legată de cromozomii sexuali, de tip XXY, XO, XXX sau XXXY.

Există boli ereditare transmise prin cromozomii modificați ca structură.

Se apreciază că există şase sute de mii-un milion de malformații genetice pe glob, transmise ereditar.

Bolile genetice se transmit pe verticală. Există şi boli congenitale prin influența mediului, asupra unui embrion, în primele două-trei luni de sarcină.

Influențele de mediu se produc la anumite date ale sarcinii:

- Pentru ochi, în săptămâna a patra până în săptămâna a opta;

-Pentru urechi, în săptămâna a şaptea până în săptămâna a douăsprezecea;

- Pentru buze, în săptămâna a cincea până în

săptămâna a şasea;

- Pentru vălul palatin, între săptămâna a zecea până în săptămâna a opta;

- Pentru dinți, între săptămâna a şasea până în săptămâna al zecea;

- Pentru gonade, până la a patruzeci şi cincea zi a vieții intrauterine;

- Pentru organele genitale interne, între a cincizecea şi a şaizecea zi;

- Pentru organele genitale externe, între luna a treia şi luna a cincea de sarcină.

Apariția ADN-ului este o creație divină. Aceasta se observă cel mai pregnant în procesul de replicare *al* scării ADN-ului, când scara ADN se clivează de la un *capăt al ei către celălalt*, pentru ca prin multiple tatonări să-şi refacă jumătatea de scară care se desprinde. În aceste multiple tatonări, la piciorul scării se produce o răsucire care nu lasă jumătatea de scară să se desprindă. Atunci intervine o adevărată chirurgie moleculară, produsă de o moleculă de proteină, ce desface înnodarea de la piciorul scării şi jumătatea de scară se poate desprinde. Această moleculă specială se numeşte ADN vibrator sau girator.

Intervine întrebarea capitală: Cum s-a putut face evoluția fară acest ADN, întrucât nici acest ADN nu se putea obține fără evoluție? Răspunsul este categoric: ambele au fost create simultan de Dumnezeu.

Creatorul a creat viața printr-un cod genetic universal, comun pentru tot ceea ce este viu şi necesită sinteza de proteine.

Indiferent dacă ficatul este al unui animal sau om, el are aceeaşi informație genetică, aceea de a sintetiza proteine, albumine şi globuline, sau, dacă ne referim la

oricare organ al corpului uman, există aceeaşi informație genetică de funcționare pe scara evolutivă a regnului animal.

Numai structura proteică este specifică fiecărei specii şi fiecărui organ al corpului omenesc, căci un organ străin corpului dacă este introdus în organism, se comportă ca un corp străin, şi este respins.

Dumnezeu a creat o informație primară a viului, pe care a menținut-o şi a dezvoltat-o pe toată scara filogenetică.

Această informație primară determină specificitatea funcționalității fiecărui țesut care intră în alcătuirea organismului viu.

Numai o informație divină intervine în declanşarea diviziunii meiotice, reducționale a ovulului şi a spermatocitului care le reduce Ia jumătate numărul de cromozomi.

Tot o informație divină ordonează celulele viitorului embrion pentru a crea diferitele organe la locul respectiv şi le corelează funcționalitatea pentru un scop final: acela de a contribui la o homeostazie constantă şi permanentă.

Complexitatea organismului uman din punct de vedere somatic şi mintal se bazează pe capitalul genetic pe care îl aduc cele două celule sexuale.

Cum se poate explica faptul că acelaşi organism uman, în toată complexitatea lui, se poate forma şi dezvolta în procesul de clonare când tot organismul se dezvoltă numai din cromozomi aduşi de nucleul celulei somatice din țesutul din care s-a prelevat? Întrucât, se ştie, din ovulul femeii i s-a extras nucleul cu capitalul ei genetic. Dar faptele merg şi mai în profunzime, căci organismul se poate dezvolta dacă în ovulul enucleat se introduce numai

un ADN dintr-o celulă somatică.

Aceasta înseamnă că clonarea se bazează pe o informație genetică care există în ovul şi în citoplasma ovulului care să contribuie la dezvoltarea unui descendent, identic cu donatorul de la care s-a prelevat nucleul celulei somatice, cel care aduce caracterul sexual al clonei, cât şi identitatea aspectului fizic şi psihic al clonei cu cel al donatorului.

Dacă nucleul somatic provine de la o femeie cu patruzeci şi şase de cromozomi (44 XX), se va obține o clonă femeie, iar dacă se prelevează nucleul de la o celulă somatică de la un bărbat, atunci se obține o clonă de bărbat cu 44 XY cromozomi.

Când prevalarea se face dintr-o celulă somatică proprie, se realizează o autoclonare, iar când se prelevează nucleul somatic de la o altă persoană, indiferent de sex, este o heteroclonare.

Din ştiința spirituală se ştie că un nou-născut este reîncarnarea spiritului unui om care a murit şi vine la reîncarnare pentru a-şi plăti Karma din alte vieți. Aceasta s-a putut constata prin regresia în timp a omului în stare de hipnoză.

Tot ştiința ocultă susține că conştiința omului este determinată de spirit şi că ea este nemuritoare. Devine astrală după moartea omului şi se reintroduce în corpul unui nou-născut.

Prin voiajul astral s-a putut dovedi că spiritul are o vedere astrală care îi dă o personalitate proprie.

Indiferent dacă spiritul ce vine în nou-născut este creat de Dumnezeu pentru fiecare sau este reîncarnarea spiritului unui om decedat, spirit ce vine din planul astral într-o nouă întrupare, el este acela care conduce şi

coordonează dezvoltarea organismului într-un nou-născut.

O clonă are ea un spirit? De unde vine acel spirit? Poate Dumnezeu să admită să se încarneze într-o clonă o scânteie din dumnezeirea sa, atât timp cât prin clonare se caută imitarea şi deformarea actului de creație devină? Se poate încarna într-o clonă un spirit luciferic, având în vedere că însuşi planul de creare al omului prin clonare este văzut de biserică precum un act potrivnic FIINȚEI DIVINE?

Dacă ar fi aşa, ce fel de activitate va desfăşura omul creat prin clonare, când este închinat unui spirit luciferic?

Aşa cum Dumnezeu a împiedicat prin puterea sa orice tentativă de a pătrunde în tainele creației Sale, este foarte posibil ca Creatorul să lovească din nou aceste spirite luciferice, aşa cum le-a lovit atât în plan astral, în bătălia cerească a îngerilor, cât şi pe pământ, ori de câte ori s-a încercat clonarea umană, fie în continentul lemurian, fie în continentul Atlantida, fie în civilizația sumeriană, adică ori de câte ori oamenii au dorit să se substituie puterii dumnezeieşti a creației. Mânia lui Dumnezeu a fost cumplită, două continente au fost scufundate în apele oceanelor, iar asupra Sodomei, Gomorei, Țeboim, Adma şi Țoar şi a altor oraşe sumeriene s-a abătut prăpădul nuclear.

Va lăsa Dumnezeu civilizația pământeană să repete păcatul luciferic al creației divine, sau asistăm la începutul sfârşitului civilizației umane pe pământ?

CLONAREA OMULUI - ACŢIUNE SATANICĂ

Clonarea umană este un proces prin care materialul celular al unei ființe vii este luat cu scopul de a reproduce o nouă entitate identică.

Pentru fecundarea normală este nevoie de un ovul, care aduce un număr de douăzeci şi trei de cromozomi, şi de un spermatozoid, care aduce alți douăzeci şi trei de cromozomi, astfel ca embrionul să aibă patruzeci şi şase de cromozomi, atât cât are specia umană. În clonare, se prelevează un ovul din care se extrage nucleul, care se uneşte cu nucleul unei celule somatice, deci nu cu un nucleu dintr-o celulă germinativă, respectiv din spermatozoid.

Corpul somatic al clonei suferă un proces de îmbătrânire accelerat față de corpul unui copil născut normal.

În fiecare celulă germinativă există un cromozom care determină longevitatea şi dezvoltarea normală de creştere.

Acest cromozom lipseşte în procesul donării. Fiecare țesut are un număr determinat de vieți, înscris genetic. Dacă se donează o ființă umană care are o anumită vârstă, dona va avea înfățişarea persoanei donate din momentul respectiv, al vârstei. Acest fenomen s-a putut observa în clonarea primului animal, oaia Doly, care a suferit un proces de îmbătrânire rapid.

Cea mai importantă lacună în cazul clonei este absența spiritului, ca scânteie divină din om, lipsind astfel legătura dintre clonă şi Dumnezeu. Lipsind scânteia divină din clonă, aceasta pierde orice legătură cu divinitatea.

Va avea clona un suflet? În mod normal, din punct de vedere al ştiinţei spirituale, nu va avea, căci sufletul este determinat tocmai de spiritul pe care trebuie să-l posede clona şi pe care nu-l are.

Ce fel de suflet se va implanta în clonă? În niciun caz un suflet dumnezeiesc. Dacă va avea un suflet, acesta va fi un suflet diavolesc.

Dacă clona nu are un suflet divin, atunci ea nu poate avea nici conştiinţă, nici intuiţie, niciun simţ al sinelui, nicio legătură cu Dumnezeu.

Clona n-ar putea să aibă decât reflexe mecanice şi mintale.

(Există păreri că în laboratoarele subterane din Statele Unite ar exista extratereştri care i-ar învăţa pe oamenii de ştiinţă americani cum să efectueze clonarea umană.)

Sufletul este însăşi esenţa vieţii, aşa cum a fost creată de Dumnezeu. El este o entitate de energie a luminii, vie şi indestructibilă. Sufletul poate avea un corp material fizic, un corp eteric sau un corp astral, sau poate să existe numai ca spirit liber. Sufletul este expresia dragostei lui Dumnezeu, el conţine însăşi esenţa lui Dumnezeu. Sufletul acţionează ca un liber arbitru cu o independenţă dată de Dumnezeu, dar în acelaşi timp este inseparabil de Dumnezeu şi de toate celelalte suflete.

Sufletul este forţa ce stă în spatele a tot ce există pe pământ, este forţa vieţii tuturor, creaţie a lui Dumnezeu. El este o entitate dotată cu inteligenţa opţiunii şi idealuri.

Conştiinţa sufletului are capacitatea de a atinge toată cunoaşterea care există în creaţie.

Sufletul este cel care ne dă conştiinţa minţii şi care face parte dintr-un câmp mintal universal, dintr-o minte universală.

Trupul este numai un vehicul trecător pe care îl foloseşte sufletul. Nu trupul formează sufletul, ci sufletul formează trupul pe care îl reține pentru a-l utiliza. Când sufletul este eliberat din trup, o dată cu el este eliberat şi corpul astral al omului care conduce sufletul în planul astral. Numai prin suflet putem imagina ceea ce gândim, căci prin gând dumnezeiesc s-a creat lumea.

După moarte, sufletul pleacă în plan astral pe o treaptă corespunzătoare formelor de gând pe care le-a trăit pe pământ.

Sufletele oamenilor care au trăit la cele mai joase nivele de energie, obsedați de avere şi putere, cu însuşiri intens negative, sunt duse în stratul astral cu energia cea mai densă, adică aproape de pământ, prin liberul lor arbitru - ele singure şi-au ales acest nivel de energie astrală.

Alte suflete, care pe pământ au avut o energie de lumină, pot ascensiona în planurile înalte ale lumii invizibile din planul astral.

Acesta este destinul sufletului oamenilor care se nasc în mod normal pe pământ. O clonă, dacă nu are un suflet dumnezeiesc, de cine va fi condusă? Va primi ea un suflet de la o entitate satanică şi cum se va manifesta ea?

Creşterea şi dezvoltarea organismului unei clone se desfăşoară pe baza unor informații inconştiente pe care le are substanța vie, comună tuturor ființelor vii, celule sau țesuturi.

Organismul clonei se dezvoltă preluând vârsta pe care o are informația genetică în momentul prelevării ADN-ului din celula ce trebuie donată. Din vârsta pe care trebuie să o aibă ADN-ul preluat de la donatorul ce trebuie clonat trebuie să scădem timpul cât a trecut de la naşterea sa şi

până în momentul clonării. Timpul rămas este cel pe care îl are de parcurs *viața clonei. Se* deduce că viața unei clone va fi mai lungă dacă *se* donează un copil sau un tânăr şi mai scurtă dacă se donează un adult sau un bătrân.

Dacă clona nu are suflet, ea nu poate avea nici emoții. Ea este obligată să preia şi să manifeste emoții adecvate mediului în care se află, conformându-se cerințelor acestuia.

Legătura cu Dumnezeu nu există, pentru că clona nu are spirit, îi lipseşte scânteia divină.

Clonarea umană o cunoşteau şi vechii locuitori ai Atlantidei, acel continent scufundat în Oceanul Atlantic. Se crede că populația Atlantidei era apropiată numeric de populația actuală, dar avea o tehnologie mai avansată decât cea pe care o cunoaşte acum Pământul actual. Dacă, la început, oamenii erau în contact cu divinitatea, pe parcursul a zeci de mii de ani, ei au permis intrarea energiilor joase. Astfel s-au îndepărtat mult de Dumnezeu, întrucât îngerii căzuți au pus stăpânire pe sufletele lor. Aceşti îngeri căzuți, nefiind capabili să creeze viața fără Dumnezeu, sunt obligați să folosească corpurile existente pentru a trăi experiențe în forma fizică.

Locuitorii Atlantidei cunoşteau energia nucleară şi utilizau cristalele în comunicații şi ca arme.

Au clonat animale cu animale, dar şi oameni cu animale, creând monstruozități de toate felurile. Toate acestea s-au produs sub influența spiritelor îngerilor căzuți. Cultul luciferic era religie de stat, iar magia neagră era folosită în masă.

Atlanții au obținut orzul şi alte plante prin clonare, încrucişând grâul cu alte plante sălbatice. De asemenea, au creat diferite tipuri de animale prin clonare. Civilizația

Atlantidei cunoştea aeronavele ca mijloace de locomoție şi sistemele de aprovizionare cu apă ale oraşelor.

Aparatele de luptă aeriană puteau să ia la bordul lor până la o sută de luptători.

Ei cunoşteau sudura electrică şi puteau reproduce textul scris, care se realiza pe bucăți de metal sau pe un material asemănător porțelanului.

Atlanții cunoşteau gazele toxice pe care le aruncau cu ajutorul unor bombe lansate cu un fel de lansatoare.

Mormintele atlanților erau aşezate în temple în care existau statui ce reprezentau pe cel înmormântat, învelite cu aur şi argint. Foloseau serviciul divin la înmormântare.

În rândul atlanților existau inițiați - cei care cunoşteau existența lumii invizibile, lumea spiritelor.

Prin clonare, creau diferite creaturi monstruoase, pe care le adorau şi le aduceau jertfe de sânge.

Civilizația Atlantidei stăpânea energia nucleară şi puterea gândului pe care o amplificau prin cristale de cuarț ce se găseau în rețele răspândite pe întreg teritoriul continentului.

Prin aceste forțe erau puse în mişcare mori şi aeronave.

Folosind nerațional aceste cristale, s-a putut ajunge la pătrunderea unor gânduri malefice, ce au pus stăpânire pe sufletele lor.

Pentru că au ajuns să fie stăpâniți de spirite luciferice, atlanții au încercat să imite creația divină şi au donat pentru prima dată oamenii, pentru a arăta că şi ei pot să creeze omul fără ajutorul lui Dumnezeu. Acest fapt a dus la pedeapsa divină care a scufundat continentul Atlantida. Acesta a fost lovit de meteoriți şi zdrobit.

Civilizația Atlantidei a cunoscut şapte subrase umane:

Rmoahali, tlavalti, tolteci, turanieni, semiți, akadieni şi subrasa mongoloidă. Toate aceste subrase au format a patra rasă umană care a precedat rasa noastră, adică a cincea rasă umană, rasa ariană sau indo-europeană.

Dorind să se substituie lui Dumnezeu şi creației divine, atlanții au fost pedepsiți de Dumnezeu şi scufundați sub ape prin patru lovituri pe care Atlantida le-a primit prin bombardament cu meteoriți. Întregul continent Atlantida a dispărut sub apele Oceanului Atlantic care prezintă pe fundul său o mare ridicătură de nisip care are o înălțime de douăzeci şi şapte de mii de metri. Ea se întinde către sud-vest, de la 50° Nord către coasta Americii de Sud, apoi către sud-est spre coasta Africii, schimbându-şi direcția către insula Ascension, de unde se îndreaptă către insula Ascension, apoi spre sud spre insula Tristan da Cunha. Din aceste ridicături ce se găsesc pe fundul Oceanului Atlantic, foarte puține ajung la suprafața apei.

Ultima parte din continentul Atlantida, insula Poseidon, s-a scufundat în urmă cu zece mii de ani, aşa cum a descris Platon.

Clonarea umană nu poate duce decât la degenerarea rasei umane şi la pierderea purității ei: degenerare fizică, somatică, cu posibilități de apariție a numeroşi monştri, dar şi la perturbări în conştiința omului, cu posibilitatea de a apărea comportamente psihice dintre cele mai bizare. Toate acestea se întâmplă întrucât donării umane îi lipseşte spiritul, acea scânteie divină care uneşte pe om cu divinitatea.

Este posibil ca trupurile fizice ale clonelor să fie ocupate de spirite satanice care să le conducă la actele cele mai iraționale.

Dacă forța întunericului va pune stăpânire pe mintea

oamenilor, atunci Dumnezeu nu va putea tolera perpetuarea vieții pe pământ şi o va distruge. Cum o va distruge? Sunt mai multe posibilități. Probabil că un mare meteorit va spulbera planeta noastră sau mintea oamenilor va fi subordonată forțelor satanice care îi vor împinge pe aceştia spre un conflict nuclear şi se vor distruge reciproc.

Creatorul nu va tolera ca omul, ultima creație a sa, să fie deturnat de la evoluția lui spirituală.

Spiritul ca scânteie divină în om, căzând în materie, are de parcurs câteva etape pentru a se reîntoarce la Dumnezeu.

Aceste etape sunt: Saturn, Luna, Soare, Pământ, Vulcan, Venus şi Jupiter. Căzut în materie în primele perioade ale sale, spiritul este supus tentațiilor plăcerii pe care le dă materia, dar în drumul său spre spiritualizare, încet-încet, spiritul se va îndepărta de aceste legături cu materia şi în ultima instanță se va reîntoarce la Dumnezeu.

Conştiința şi liberul arbitru pe care Dumnezeu i l-a dat omului dispar în situația unei clone. Ea va fi lipsită de această conştiință şi de intuiția ce vine din interiorul sufletului său.

Clonarea umană conduce la malformații genetice organice grave, la distorsionări psihice, cu manifestări patologice ale comportamentului psihic.

Intuiția din conştiința noastră provine de la îngerul care urmează fiecare scânteie divină din spiritul omului. Dar îngerul păzitor lipseşte în cazul unei clone. Ce intuiție va avea conştientul clonei şi cine îl determină? Conştientul clonei va fi subjugat de spiritul satanic care poate să pătrundă în trupul clonei, pe care îl poate îndruma spre

acțiuni satanice, potrivnice moralei divine.

Pentru că forțele luciferice nu pot crea viața, ele neavând această putere pe care o are numai Dumnezeu, sunt obligate să folosească corpurile existente pentru a trăi experiențe în forme fizice.

Trebuie să facem deosebirea dintre partenogeneză şi clonare. În fenomenul de partenogeneză, se poate obține un embrion folosind numai ovulul din care extragem nucleul şi introducem nucleul spermatozoidului din aceeaşi specie.

De semnalat că partenogeneza se poate obține chiar numai din ovul fară spermatozoid. Aceasta se poate realiza prin acțiunea fluidului electromagnetic asupra unui ovul înainte de diviziunea meiotică, adică atunci când el are numărul de cromozomi specifici speciei respective.

Fenomenul de partenogeneză, adică dezvoltarea unui embrion numai din ovul fără a fi fecundat, se întâlneşte la fluture, la albine, la păianjen, la steaua-de-mare, la purecii de plante şi la crustacee. Se poate deduce că rolul primordial în reproducerea speciilor îl are ovulul, rolul spermatozoidului este secundar, el fiind cel ce activează începerea segmentării oului.

Polaritatea organismului uman începe o dată cu ovulul, la care polaritatea are un caracter general. Axul de polaritate al ovulului este axul ce uneşte polul său animal cu polul vegetal şi care se află pe o axă verticală. Polaritatea este datorată vascularizației ovulului cu un pol arterial la un capăt şi altul venos la celălalt capăt, creând o oxigenare diferită.

Polaritatea oului este dată încă înainte de plecarea ovulului din ovar.

În fecundarea normală, un singur spermatozoid

pătrunde în ovul, căci, după acest moment, corticala ovulului devine impenetrabilă, el producând substanțe toxice pentru alți spermatozoizi.

Din acest motiv, spermatozoizii aleargă într-un veritabil concurs ca să ajungă primii la ovul, aceasta depinzând de vitalitatea fiecărui spermatozoid în parte, în funcție de materialul nutritiv pe care îl are.

În procesul de fecundare, ovulul merge în întâmpinarea spermatozoidului. După ce spermatozoidul pătrunde în ovul, are loc o fuziune între cele două nuclee. Ovulul suferă un proces de retracție prin eliminarea unui lichid prin polul opus celui prin care a intrat spermatozoidul.

Embrionul uman are forma discoidală până la mijlocul celei de a treia săptămâni, după care ia o formă curbă prin încovoierea extremităților sale. La treizeci de zile, embrionul are o lungime de opt milimetri, iar creierul prezintă trei vezicule cerebrale, fosetele olfactive, veziculele optice şi veziculele acustice.

În primele treizeci de zile de viață, embrionul uman parcurge toată evoluția de la prima celulă până la om.

*

El îşi începe viața ca un protozoar marin, apoi se dezvoltă într-un mediu acvatic şi devine vierme cu o inimă în formă de tub pulsatil. Apoi devine un peşte cu branhii şi cu o inimă cu două camere, apoi un amfibiu cu o inimă cu trei camere şi un rinichi mezonefros, apoi un mamifer cu o inimă cu patru camere, cu rinichi metanefros şi cu o coadă şi, în sfârşit, o ființă umană. Aceasta este o transformare dată de corpul eteric care a evoluat de la prima celulă până la om şi care repetă astfel fazele importante ale evoluției sale, a însăşi evoluției vieții pe

pământ.

Sunt însă numai amintiri ciuntite, căci embrionul uman nu trece niciodată prin stadiu de adevărat peşte. El dezvoltă pungi faringiene aşa cum o face embrionul de peşte, la care mai târziu acestea devin bronhii, pe când la embrionul uman nu devin niciodată bronhii sau orificii pentru bronhii, căci la om aceste pungi faringiene devin trompa lui Eustache, glandele timus şi paratiroidale.

Toată această ontogeneză se face sub conducerea spiritului care vine la reîncarnare trimis din lumea astrală de spirite angelice. Acesta vine şi se apropie de corpul fizic al viitoarei mame pe care o înconjoară cu perispiritul lui.

El are forma unei rochii, strânsă în partea superioară a corpului şi mai largă în partea de jos, întinzându-se de la umeri până la gleznă (numai capul viitoarei mame nu este înconjurat de perispirit). El trimite raze fluidice astrale către corpul viitoarei mame, determinând formarea corpului eteric al copilului, matrice energetică pe care se va forma corpul fizic.

Spiritul viitorului copil aflat în afara corpului mamei vine în contact cu acesta prin trei puncte: unul la nivelul bulbului rahidian, altul ia nivelul ombilicului şi al treilea la nivelul glandei tiroide.

Cei de la nivelul bulbului rahidian se numeşte nod vital.

Spiritul este arhitectul propriului său corp fizic.

La naştere, ovarele conțin în medie două milioane de celule, numite ovocite, din care numai patru sute ovulează.

Diviziunea meiotică de reducere a numărului de cromozomi, de la patruzeci şi şase la douăzeci şi trei, are loc chiar în momentul ovulației.

Meioza constă din două diviziuni care se succed cu repeziciune, dar în cursul căreia cromozomii se replică numai o singură dată.

În timpul primei diviziuni, are loc separarea cromozomilor care s-au împerecheat în timpul primei faze a diviziunii celulare, numită profază, un cromozom fiind de natură maternă şi altul de natură paternă.

În a doua diviziune, se produce o separare longitudinală a cromozomilor din cele două nuclee haploide formate în prima diviziune meiotică, formându-se astfel patru nuclee haploide.

Cu o informație precisă se separă cromozomul care vine de la mamă de cel care provine de la tată. Ce informație determină diviziunea meiotică? Nu se poate răspunde la această întrebare - informația trebuie să fie de ordin divin.

Dacă reproducerea speciilor, în general, este o operă divină şi dumnezeiască, încercarea de imitare a reproducerii omului prin alte mijloace decât cele descrise, adică prin clonare, este o acțiune care nu se poate încadra într-o continuare a creației divine.

Această acțiune se poate interpreta ca o manoperă luciferică, întrucât tocmai el este arhanghelul căzut din cer, care, pretinzând că, ştie secretele creației lui Dumnezeu, a încercat să creeze şi el o lume după modelul divin.

Prin clonarea omului se folosesc ovule de la femei cărora li se extrage nucleul şi capitalul genetic reprezentat de acesta, introducându-se un nucleu dintr-o celulă somatică, de exemplu o celulă fibroplastică. Nucleul acestei celule somatice, deci nu o celulă germinativă, respectiv spermatozoid, aşa cum a hotărât divinitatea,

conține un număr de patruzeci şi şase de cromozomi ca toate celulele somatice ale corpului uman.

Imediat ce nucleul celulei somatice este introdus în interiorul ovulului, începe activarea segmentării ovulului după o informație care există în cromozomi şi ADN. În continuare, este urmat exact traseul pe care îl parcurge o fecundație normală. În final, rezultă o clonă identică cu persoanele de la care s-a recoltat nucleul celulei somatice.

Toate caracteristicile fizice şi psihice sunt identice cu cele ale persoanei donate, reprezentând o copie geamănă a acesteia.

În ceea ce priveşte procesele psihice ale clonei, nu există nişte modele donate care să ne determine să avem o părere.

Spiritualiştii susțin că fiecare nou-născut primeşte un spirit ca scânteie divină care va determina procesele psihice ale omului şi atributele sufletului său. Indiferent dacă admitem că spiritul şi sufletul unui nou-născut sunt formate de Dumnezeu o dată cu naşterea sau se admite că spiritul şi sufletul omului născut reprezintă o reîncarnare a spiritului unui om mort retrimis în materie pentru a-şi plăti Karma sa, o clonă nu poate avea spirit divin, chiar şi numai pentru că clonarea este o profanare a spiritului creației divine.

Dacă clona nu are suflet, cum se va comporta ea în societate? Va avea o comportare socială şi morală normală?

Clonarea umană este o acțiune cu urmări necunoscute.

Pentru clonare, se tratează hormonal femeia pentru a avea mai multe ovulații, prin urmare mai multe ovule pentru clonare. În scopul donării se aspiră cu o pipetă

specială nucleul ovulului şi se introduce în el nucleul celular somatic.

Secta Raelienilor din America a declarat că a donat deja două clone umane, dar nu le-au prezentat public.

Secta consideră că omul a fost creat pe pământ printr-o clonare făcută de o civilizație extraterestră, bazându-se pe textele sumeriene care considerau că civilizația sumeriană a fost adusă de extratereştri.

Raelienii susțin că întreaga evoluție a vieții pe pământ a fost condusă de o civilizație extraterestră. Dacă, dezvoltarea vieții pe pământ s-ar fi putut desfăşura prin legile evoluției care au condus la dezvoltarea formelor de viață de la cele mai simple, unicelulare, până la maimuțe, această evoluție nu a putut explica apariția lui *homo sapiens*, strămoşul omului.

Acesta a apărut peste noapte, fară alte stadii anterioare, care să indice o trecere gradată de la *homo erectus* la *homo sapiens*.

Ei consideră că dacă hominizii din specia *homo* sunt produsul evoluției, *homo sapiens* este produsul unor schimbări revoluționare. El apare brusc cu circa trei sute de mii de ani în urmă, cu milioane de ani mai devreme decât ar fi fost normal. Oamenii de ştiință nu au nicio explicație, dar textele sumeriene şi mesopotamiene susțin că acesta a apărut prin clonarea lui *homo erectus* de către o civilizație extraterestră care ar fi aterizat pe pământurile dintre Tigru şi Eufrat, tocmai pe teritoriul pe care *Biblia* îl considera

RAIUL PE PĂMÂNT, EDEN.

Textele sumeriene descriu în termeni foarte clari aspectul omului-maimuță, cu corpul acoperit de păr, nomad, adăpostindu-se în tufişuri ca animalele din stepă, hrănindu-se cu iarbă şi trăind printre animalele sălbatice. Totuşi, ştie să folosească anumite mijloace de prindere a animalelor. Aceste maimuțe-om *homo erectus* au fost donate de extratereştri prin manipulare genetică.

Toate organismele vii, de la cele mai simple la cele mai complexe, posedă în celulele lor cromozomii care conțin instrucțiunile ereditare complete ale acestui organism. Când celulele masculine fecundează *celulele feminine*, celor două seturi de cromozomi se unesc şi apoi se divizează, formând noi celule care conțin toate trăsăturile ereditare ale părinților.

Clonarea (termenul provine de la cuvântul grecesc *klon* care înseamnă „altoi”) încearcă să aplice la animale procesul de altoire. Această posibilitate a fost demonstrată în Anglia de către doctorul John Gurdon. Acesta a înlocuit nucleul unui ou de broască fecundat cu un alt nucleu de la o altă celulă a aceleiaşi broaşte. S-a obținut un mormoloc de broască normal dezvoltat, demonstrând că oul se poate dezvolta, diviza şi forma apoi un descendent indiferent de unde îşi procură setul de cromozomi.

Astfel s-a dezvoltat ideea donării umane. Pentru aceasta, este suficient să se ia un nucleu dintr-o celulă somatică, cu tot setul de cromozomi, şi să se introducă într-un ovul din care s-a extras nucleul. Se va obține o clonă umană identică cu individul care a donat nucleul celulei somatice.

Cercetătorii genetici au dezvoltat şi „fuziunea celulară”.

Astfel, celulele provenind din surse diferite pot fi combinate într-o singură supercelulă care posedă două nuclee şi două perechi de seturi de cromozomi diferiți. Când celula aceasta îşi începe procesul normal de diviziune, amestecul de nuclee şi de cromozomi poate da naştere unor celule complet diferite de modelul celulelor sursă. Se pot crea astfel celule noi, fiecare cu un cod genetic diferit de cel al surselor. Se produc astfel tipuri noi de animale.

Se pot produce însă şi monstruozități, aşa cum se pare că au obținut locuitorii din Atlantida: oameni cu două capete, cu patru sau două fețe, un cap de femeie şi altul de bărbat, un amestec de organe masculine şi feminine, sau cu picioare şi coame de țap, alții cu picioare de cal sau pe jumătate om, pe jumătate cal, tauri cu cap de om sau câini cu cozi de peşte.

Erau îmbinări din toate făpturile pământului.

Enigmaticele animale (omul-taur- centaurul sau omul-leu - Sfinxul) care se găsesc în templele din Orientul antic reliefează pentru posteritate rezultatele experiențelor reuşite din laboratoarele extratereştrilor veniți pe pământ.

Aluzia din *Biblie*, potrivit căreia zeii s-au unit cu fiicele pământului, se referea tocmai la aceste donări?

În clonarea lui *homo erectus*, s-au implicat genele masculine ca element divin şi genele feminine ca element terestru.

Clonarea maimuței *homo erectus* a condus la crearea lui *homo sapiens*, dar ca orice hibrizi aceştia nu se puteau înmulți între ei. Clonarea a continuat până când clonații au putut avea descendenți.

Când a fost obținut un model perfect prin clonare, a început procesul de producție în masă.

PRIMA PEDEAPSĂ PENTRU ÎNCERCAREA DE A SE SUBSTITUI CREAŢIEI DIVINE.

MAREA BĂTĂLIE A ÎNGERILOR

În *Biblie* se spune că Lucifer, arhanghelul cu cel mai înalt grad în ierarhia îngerilor, care era chiar înlocuitorul tronului lui Dumnezeu, s-a răzvrătit şi nu a mai vrut să se supună ordinelor lui Dumnezeu. Cunoscând planul de creație divină, a dorit să-l imite şi să-şi facă şi el o lume a sa care să nu mai asculte de conducerea dumnezeiască. El a dorit să creeze o lume materială cu oameni materiali care să se înmulțească prin sex. Dacă omul a fost creat de Dumnezeu sub formă de duh, de înger, adrogin, deci fără sex, Lucifer a prefigurat chipul femeii pământene şi înmulțirea sexuală a viitorilor oameni-pământeni.

El a reuşit să ademenească o treime din numărul îngerilor, care l-au urmat în planul său de creație.

Dar îngerii rămaşi credincioşi conducerii divine s-au împotrivit şi între ei şi adepții lui Lucifer a avut loc o mare „bătălie cerească”. În urma acestei înfruntări, Lucifer a fost înfrânt şi împreună cu îngerii care l-au urmat au fost expulzați pe Pământ pentru a-şi trăi viața în materie. O dată cu coborârea îngerilor pe Pământ, omul a devenit muritor, iar Pământul a fost blestemat de Dumnezeu.

Textele sumeriene vorbesc despre o mare bătălie între zei, care ar fi avut loc după desprinderea planetelor Marte şi Jupiter. Intre aceste două planete, ar mai fi existat o planetă care a dispărut şi pe care sumerienii au numit-o Tiamat sau Planeta de Apă. În sistemul solar a pătruns o planetă uriaşă, care a trecut pe lângă Neptun, apoi şi pe

lângă Uranus.

Modificându-se câmpul gravitațional, planeta care a apărut, Marduk, s-a îndreptat spre centrul sistemului solar, din ea desprinzându-se şapte sateliți.

Zeii au hotărât ca planeta Marduk să se îndrepte spre planeta Tiamat pe care s-o lovească. Armele lui Marduk erau patru sateliți pe care îi dăduse Uranus când a trecut pe lângă ea. Pe aceşti patru sateliți, textele sumeriene îi numeau vânturi de nord, de sud, de est şi de vest. Marduk, trecând prin câmpul gravitațional al planetelor Saturn şi Jupiter, a mai născut trei sateliți, denumiți de sumerieni Vântul Turbat, Vântulețul şi Vântul Neîntrecut. Astfel, cei şapte sateliți i-a folosit drept „care de luptă pentru a lovi planeta Tiamat". Tiamat şi Marduk, cei mai înțelepți dintre zei, erau gata de luptă.

Ciocnirea s-a făcut între unul dintre sateliții lui Marduk şi planeta Tiamat, aceasta fiind despicată în două, iar oastea sa formată din zece sateliți a fost zdrobită şi aruncată în direcția opusă. Această oaste a lui Tiamat sfărâmată o constituie cometele ce se învârtesc invers față de planetele sistemului solar.

Principalul satelit al lui Tiamat, Kingu, a fost împins de pe orbita lui, obținând o orbită independentă.

Marduk s-a întors şi a lovit din plin planeta Tiamat pe care a spart-o în două. Una dintre părți a fost lovită de un alt satelit al lui Marduk şi împinsă pe o orbită unde nu existase nicio planetă până atunci. Aceasta era destinată să devină actuala planetă Pământ.

Partea cealaltă a planetei Tiamat, cea de jos, a fost lovită din nou de Marduk şi zdrobită în bucăți. Aceasta este centura de asteroizi, existentă astăzi între Marte şi Jupiter. Se explică astfel şi de ce continentele sunt

concentrate pe o singură faţă a Pământului, iar pe partea cealaltă există o cavitate foarte adâncă, Oceanul Pacific. Dacă planeta Tiamat este numită Planeta de Apă, Pământul mai este denumit Planeta Ocean - singura planetă a sistemului solar care este binecuvântată cu elementele primordiale ale vieții.

De remarcat că profetul Isaia aminteşte de zilele de început când puterea lui Dumnezeu l-a tăiat pe Cel Semeț, l-a răsucit pe monstrul apelor, şi a uscat apele lui Tehom Raba.

Cei ce se ocupă de cercetarea *Bibliei* au descoperit că *tehom* înseamnă „mare”, iar acest cuvânt provine din Tiamat, astfel că Tehom Raba înseamnă Tiamat. Felul în care *Biblia* relatează geneza este identic cu cel descris în textele sumeriene şi Iov aminteşte cum Dumnezeul său a împrăştiat pe îngerii Celui Semeț ca hotar între lumină şi întuneric.

În *Geneza* se spune cum duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apelor lui Tehom şi cum trăsnetul lui Dumnezeu (Marduk), în descrierea sumeriană, a luminat întunericul, atunci când a lovit-o pe Tiamat, creând Pământul şi Rakia - literar „brățara spartă”, adică centura de asteroizi, care a fost numită de Dumnezeu „cer”.

Pământul şi centura de asteroizi sunt descrise atât în *Biblie*, cât şi în textele sumeriene. Cerul şi Pământul au fost create când Tiamat a fost dezmembrată de zeul suprem.

Pământul a căpătat propria sa orbită în jurul Soarelui, rezultând anotimpurile, şi propria mişcare de rotație, rezultând succesiunea noapte-zi. Textele sumeriene spun că una dintre sarcinile ulterioare ale lui Marduk a fost să dea Pământului lumina zilei de la Soare şi întunericul

nopții.

Biblia spune că Dumnezeu a zis: „Să fie nişte luminători în întinderea cerului ca să despartă ziua de noapte şi să fie nişte semne care să arate serile, zilele şi anii”.

Pământul este Tiamat reîncarnată, iar Luna este vechiul satelit al lui Tiamat care se numea Kingu.

Marduk nu l-a zdrobit pe Kingu, i-a luat numai orbita independentă pe care i-o dăduse Tiamat. Luna este vechiul Kingu, satelit al lui Tiamat.

După această bătălie, Marduk s-a retras pe o orbită necunoscută, dar supraveghează viața în sistemul nostru solar.

Planeta Marduk a mai fost denumită Nebiru şi era reprezentată în civilizația antică ca un glob înaripat. Acestui simbol al globului înaripat, pe care îl considerau creatorul Cerului şi al Pământului, se închinau toți regii din Antichitate.

Când planeta Marduk se apropie de Pământ, prevesteşte mari evenimente astronomice şi sociale.

Testele mesopotamiene scriu că planeta are o orbită de trei mii şase sute de ani.

ATLANTIDA.

CIVILIZAŢII DISPĂRUTE PRIN MÂNIA DIVINĂ, ATUNCI CÂND OMUL A ÎNCERCAT CLONAREA UMANĂ

Atlantida a fost un continent localizat în Oceanul Atlantic.

Cercetările efectuate pe fundul Oceanului Atlantic au scos la iveală că în mijlocul lui există o ridicătură care se întinde către sud-vest de la 50° nord, către coasta Americii de Sud, apoi către sud-est spre coasta Africii, apoi îşi schimbă direcția spre insula Ascension, înaintează către sud spre Tristan da

Cunha. Ridicătură are o înălțime de aproximativ trei mii de metri, culmi fiindu-i insulele Azore, Tristan da Cunha şi Ascension.

De asemenea, un brâu de aproximativ şapte mii de metri străbate fundul Oceanului Atlantic, care numai în unele locuri ajunge până la suprafață. S-a demonstrat că fundul oceanului a fost scena unor mişcări vulcanice.

Nu se poate explica asemănarea dintre flora şi fauna existentă pe marginile unor continente despărțite de ape, decât dacă acestea erau odinioară unite printr-un alt continent dispărut, care ar fi permis o migrare naturală a acestei flore *şi* faune.

Se cunoaşte faptul că acestea îşi au punctul de origine într-un singur loc de pe glob, de la care apoi s-au extins.

Calul îşi are originea în emisfera de vest. El a ajuns în Europa printr-o întindere de pământ azi dispărută, care făcea legătura dintre America şi Europa.

Pe de altă parte, o floră europeană, din vârsta

miocenului, descoperită în fosilele din Elveția, există şi în America şi în Africa.

Multe plante ce se găsesc pe coasta de est a Americii se găsesc şi pe partea de vest a continentului, deci la Pacific.

Acest fapt demonstrează că ele au intrat pe continent dinspre Atlantic.

Se pare că Egiptul a fost printre primele colonii ale atlanților care ar fi adus şi un anumit tip de scriere.

Există o mare asemănare între numeroase cuvinte ebraice şi unele cuvinte cu sens identic din dialectul mayaş, precum şi cu cele mai vechi limbi din America Centrală.

Această asemănare dintre limbi vorbite la mii de kilometri distanță depărtare de ocean este o dovadă că ele descind dintr-o singură rasă ce a locuit pe un singur continent. Acest continent ar fi fost Atlantida, care s-a scufundat prin erupții vulcanice.

Atlantida a adus a patra rasă umană. Această rasă era reprezentată de toate culorile: albă, roşie, galbenă, neagră.

Populația de tip negroid a existat până în timpuri recente în America.

Vechii egipteni se consideră ca fiind o rasă roşcată, asemănătoare pieilor roşii existente în America.

Vechii persani erau tot o rasă roşcată, arămie.

Indienii americani au o gamă largă de culori: alb, negru, roşu-maroniu, arămiu, măsliniu, ciocolatiu şi bronz, toate provenind dintr-o rasă originară de pe continentul Atlantidei.

Există asemănări în credințe religioase, ritualuri şi arhitectura din Mexic şi Peru şi cuceritorii spanioli; de exemplu, credința în cruce şi prezența ei în cadrul ceremoniilor religioase; crucea era profund venerată, ca

semn al vieţii fizice, dar şi al unei vieţi eterne; venerarea discului solar, a cerului şi a şarpelui şi o similitudine a cuvintelor care înseamnă Dumnezeu; în sanscrită, Dyans, în greacă, Theos sau Zeus, în latină, Zeus, în celtică, Dia santa, în ebraică, Jah sau Yah, în mexicană, Teo sau Zeo.

Ritualurile botezului erau practicate de toate popoarele. În Babilon şi Egipt, candidaţii la iniţiere erau mai întâi botezaţi, promiţându-li-se reînvierea după moarte şi iertarea păcatelor, în Mexic şi Peru, botezul copiilor are un ceremonial religios solemn, care constă în stropirea cu apă, semnul crucii şi rugăciuni pentru spălarea păcatelor, la fel ca la popoarele lumii vechi..

Ceremonia căsătoriei prin unirea mâinilor mirilor, ceremonia spovedaniei şi împărtăşania erau la fel la popoarele din Mexic, Peru sau America Centrală. Prăjiturile însemnate cu *tau*, o formă egipteană a crucii, erau mâncate; ele erau numite „carnea lui Dumnezeu”. Acestea se asemănau cu turtele sacre ale egiptenilor şi ale altor popoare.

Existau mănăstiri pentru bărbaţi şi femei, cu reguli extrem de stricte, încălcarea lor putea fi pedepsită cu moartea.

Ca şi egiptenii, atlanţii îşi îmbălsămau morţii, se rugau soarelui lunii şi celorlalte planete. Cel mai mult se rugau la o zeitate invizibilă, fără formă, care ştia tot. Se mai rugau şi la o zeiţă-fecioară, „Doamna noastră, al cărei fiu era Zeul Luminii”. Arca era un simbol sacru ca şi la indieni, caldeeni, asirieni, egipteni, greci sau celţi.

Primele clădiri sacre erau piramidele, cu semnificaţie religioasă, existând o mare asemănare între cele construite în Egipt, Mexic sau America Centrală. Aceasta înseamnă că aveau o sursă comună în Atlantida.

Aelian în cartea sa, *Varia Historia*, afirma că Theopompus (400 î.e.n.) a înregistrat o întrevedere între regele frigienilor şi Silenus, în care se referea la un mare continent dincolo de Atlantic, mai mare decât Asia, Europa şi Libia la un loc.

Produs se referă la existenţa unor insule situate în marea de dincolo de stâlpii lui Hercule (strâmtoarea Gibraltar).

Locuitorii acestor insule cunoşteau existenţa unei insule foarte mari, numită ATLANTIDA, sub comanda căreia se aflau toate celelalte insule.

Marcelus vorbeşte de existenţa a şapte insule în Oceanul Atlantic, dincolo de strâmtoarea Gibraltar, la câteva zile de navigat de la coasta Africii.

Diodorus Siculus relatează că fenicienii descoperiseră o insulă mare în Oceanul Atlantic, dincolo de stâlpii lui Hercule la câteva zile de navigaţie de la coasta Africii.

Dar cea mai însemnată relatare despre Atlantida ne-a lăsat-o Platon. El descrie existenţa locuitorilor şi obiceiurile oamenilor din Atlantida în două lucrări *Timaios* şi *Critias* sau

Atlanticus. Platon se referă la o civilizaţie foarte avansată a atlanţilor care au pornit spre Europa şi peste Asia. Atlanţii, aşa cum îi descria Platon, foloseau mineritul şi extrăgeau aurul, aveau păşuni pentru animale domestice dar şi multe animale sălbatice.

Atlantida avea lacuri şi râuri, iar vieţuitoarele trăiau pe câmpii sau în munţi.

Galii aveau tradiţii legate de atlanţi, menţionate şi notate de istoricul roman Timagenes, care a trăit în secolul I î.e.n.

Toltecii din Mexic se trag din populaţia Atlantidei. De

altfel, acest fapt îl declarau şi aztecii, că ei se trag din Atlantida, care se mai numesc atlanți.

Indienii din America considerau că strămoşii lor au venit dintr-o țară situată dincolo de Soare-Răsare.

Cărțile din America Centrală confirmă faptul că America se întindea mult în Oceanul Atlantic, dar acel teritoriu a suferit trei mari cataclisme.

Celții din Britannia cunoşteau faptul că țara lor se întindea odinioară mult în apele Atlanticului, dar acea parte fusese distrusă.

Pe de altă parte, legenda potopului o găsim la foarte multe popoare: indieni, caldeeni, babilonieni, greci, scandinavi, chinezi, evrei şi triburile celtice din Britannia.

Legenda potopului o găsim şi la popoarele din Guatemala, Honduras, Peru şi la indienii din America de Nord.

La muzeul din Londra, *British Museum*, se găseşte o lucrare Troanoms care a fost scrisă cu trei mii cinci sute de ani în urmă de mayaşii din Yucatan. În această carte este descrisă catastrofa care a dus la scufundarea ultimei insule rămase din Atlantida, care ar fi avut loc cu opt mii de ani înainte scrierii acestei cărți. „în al şaselea an Kân, pe data de 11 Muluc, din ziua Zac”, s-au petrecut cutremure îngrozitoare ce au durat fără întrerupere până în 13 Chuan. Țara dealurilor de noroi precum şi ținutul Mu au fost sacrificate, de două ori s-au înălțat şi dintr-o dată au dispărut în întuneric, pământul fiind încontinuu zgâlțâit de forțe vulcanice. Aceste forțe încătuşate au făcut ca pământul să se scufunde şi să se ridice de câteva ori în locuri diferite.

În cele din urmă, scoarța pământului a cedat şi zece țări au fost fărâmițate şi împrăştiate. Neputând să facă

față convulsiilor, acestea au dispărut împreună cu cele şaizeci şi patru de milioane ale lor, cu opt mii de ani înaintea scrierii acestei cărți.

Existau patru hărți ale istoriei Atlantidei care corespundeau perioadelor dintre catastrofe.

În prima hartă se vedea Pământul aşa cum se înfățişa cu un milion de ani în urmă, atunci când civilizația Atlantidei era în plină glorie, adică înainte de scufundare, care a avut loc cu opt sute de mii de ani în urmă.

Continentul Atlantidei se întindea de la est de Islanda, până acolo unde se află Rio de Janeiro, în America de Sud, cuprinzând Texasul, Golful Mexic, sudul şi estul Statelor Unite şi peninsula Labrador. Atlantida se întindea până către Scoția, Islanda şi o parte din Anglia.

În partea ecuatorială, Atlantida se întindea peste Brazilia şi peste toată suprafața Oceanului Atlantic, până la Coasa de Aur a Africii.

Fragmente dispărute care s-au transformat în continentele Europa, Asia şi Africa şi resturi ale continentului lemurian sunt prezente în acea hartă. Mai sunt prezente şi rămăşițele continentului hyperborean care era locuit de a doua ramificație a primei rase umane.

După prima scufundare a Atlantidei, Lemuria s-a redus ca suprafață, iar Europa, Asia şi Africa au crescut. Din Atlantida s-a desprins partea de nord a continentului, iar America s-a separat de Atlantida.

A urmat o nouă scufundare acum două sute de mii de ani, America s-a separat complet de Atlantida, iar Egiptul s-a scufundat. Atlantida s-a rupt în două insule: Ruta şi Daitya.

În urmă cu opt sute de mii de ani, Atlantida a suferit o nouă catastrofă în urma căreia insula Daitya a fost

scufundată sub ape, din Ruta a rămas o mică insulă denumită Poseidon, iar uscatul a luat aspectul pe care îl cunoaştem astăzi.

În anul 9564 î.e.n. S-a scufundat şi insula Poseidon.

Insulele britanice făceau parte din continentul european, Marea Baltică nu exista, iar Sahara era un fund de mare.

De-a lungul existenței sale, în Atlantida au trăit şapte rase umane:

- Rasa rmoahal;
- Rasa tlavatli;
- Rasa toltecă;
- Rasa turaniană;
- Rasa semiților;
- Rasa akadiană;
- Rasa mongoloidă.

*

Ele au precedat rasa umană a timpurilor noastre.

Rasa rmoahal şi-a început existența cu patru-cinci milioane de ani în urmă, când continentul lemurian mai exista în partea lui sudică. De altfel, această rasă a luat naştere pe pământ lemurian acolo unde astăzi există țărmurile Ashanti.

Reprezentații ei aveau pielea închisă la culoare, cu fața neagră ca de abanos. Oamenii erau înalți de circa trei metri, dar cu timpul statura lor a început să scadă în înălțime.

Ei au migrat către țărmurile sudice ale Atlantidei, angajându-se în lupta cu două rase de lemurieni care trăiau acolo. O parte dintre ei a rămas pe loc, iar o altă parte a migrat spre nord. Ultima populație a acestei rase a migrat spre Islanda de astăzi, iar culoarea tenului a

devenit mai deschisă.

Rasa tlavatli îşi aveau originea pe o insulă separată de continentul Atlantidei. Culoarea pielii reprezentanților ei era roşie-maronie, fiind oameni puternici şi rezistenți, ale căror aşezări erau situate în regiunile muntoase.

Rasa toltecă a condus Atlantida mii de ani. Aceştia sunt strămoşii locuitorilor din Mexic şi Petru. Pielea era tot roşie-arămie, cu tente mai roşcate. Înălțimea lor era de circa doi metri şi patruzeci de centimetri, dar au scăzut apoi în înălțime.

Trăsăturile lor se asemănau cu cele ale vechilor greci.

Rasa turaniană îşi avea originea în partea de est a Atlantidei. Ea s-a amestecat cu rasa toltecă.

Rasa semiților îşi avea originea în zonele muntoase ale Scoției şi Irlandei. Mult timp reprezentanții ei au fost independenți față de populațiile din sud.

Rasa akâtdiană a apărut acum opt sute de mii de ani după cea de a doua catastrofa şi s-a dezvoltat în estul Atlantidei.

Reprezentanții ei s-au luptat cu semiții pe mare şi pe uscat, iar acum o sută de mii de ani i-au învins definitiv, instalându-şi capitala chiar în fosta capitală a semiților. Ei erau un neam de negustori şi navigatori, colonizând multe locuri de pe țărmurile Atlantidei.

Rasa mongoloidă se pare că nu-şi avea originea în Atlantida, ci în câmpia tartară. S-a dezvoltat din descendența turanienilor pe care i-a înlocuit în multe părți ale Asiei.

Civilizația Atlantidei a cunoscut o dezvoltare în timpul ascensiunii rasei tlavatli, iar cea mai înaltă treaptă a civilizației a fost atinsă în timpul rasei toltecilor când a fost organizat cel mai puternic imperiu. În timpul lor s-a

instituit suveranitatea ereditară, s-a instalat sistemul sclaviei în rândul popoarelor învinse.

Ei erau stăpâniți de puterile psihice. Cei mai importanți urmau cursurile unor şcoli oculte, ajungând la unele trepte de inițiere şi chiar la stadiul de adepți. Chiar împăratul toltecilor era un adept. În mod ereditar, conducerea imperiului au transmis-o inițiaților.

Conducătorii erau în legătură cu ierarhia ocultă care alcătuia guvernarea lumii şi de care ascultau.

Practicile magiei negre s-au răspândit şi au pus stăpânire pe întregul continent al Atlantidei. Conducătorul s-a instalat în capitala imperiului, în oraşul „porților de aur”. Restul populației care nu a recurs la vrăjitorie şi magie neagră şi-a ales împăratul şi s-a refugiat spre nordul Atlantidei. Lupta dintre cele două tabere a continuat înainte de prima catastrofa, dar şi după aceasta. Arta magiei negre s-a dezvoltat şi s-a extins.

Dumnezeu i-a pedepsit prin prima scufundare. Şi-au continuat vrăjitoria în insula Ruta.

În civilizația atlantidiană statul se ocupa de copii, considerați proprietatea sa.

Semiții au introdus forma de guvernământ particulară. În urmă cu o sută de mii de ani, atlanții au înlăturat neamul semiților akadieni, care erau buni astrologi şi astronomi.

La apogeul civilizației atlantidiene, populația număra două miliarde de oameni.

Ei locuiau în case spațioase, cu grădini şi fântâni, cu o curte centrală. Pe străzi nu se făcea comerț. Templele erau construite din săli înalte. Acoperişul era susținut de stâlpi pătrați iar în interior încăpea un mare număr de preoți. Ei se închinau soarelui.

Alchimia era foarte dezvoltată, fiind o adevărată industrie a acelor timpuri.

Şcolile erau susținute de stat, iar şcoala primară era obligatorie. Pentru cei mai dotați se organizau şcoli speciale, unde se predau astronomia, astrologia, chimia şi matematica.

Se urmărea dezvoltarea capacităților psihice ale copilului şi instruirea în ştiințele oculte.

În oraşe erau sisteme de aprovizionare cu apă.

Capitala Atlantidei era situată la 15 grade nord de Ecuator pe o colină înaltă de patruzeci şi cinci de metri, iar pe vârful ei se afla palatul împăratului. În partea centrală a oraşului, se afla un canal, din care plecau alte patru canale, aducând apa în cele patru cartiere ale oraşului. Prin cascade apa ajungea la un canal circular. Oraşul era apărat de alte şanțuri cu ape, pe o suprafață de zece kilometri pătrați.

Un astfel de sistem de aprovizionare cu apă nu l-a avut niciun oraş din lume.

Oraşul „porților de aur” era împărțit în trei zone mari, fiecare înconjurată de propriile canale. Zona superioară era cea în care era palatul imperial. În această zonă se mai afla un palat denumit „Casa străbunilor” unde erau găzduiți străinii ce veneau în oraş.

Rezervele de apă erau în munți, într-un lac situat în partea de vest a oraşului, la o înălțime de opt sute de metri.

Capitala Atlantidei avea circa două milioane de locuitori.

Atlanții se deplasau în căruțe prevăzute cu roți, trase de animale; de asemenea, aveau nave de lup, Ia bordul lor putând intra până la o mie. De luptători. Ele erau

confecționate din lemn sau din metal - un aliaj din două metale deschise la culoare şi unul roşiatic, asemănător aluminiului, dar mai uşor ca acesta. Foloseau şi sudura electrică.

Poligamia era permisă, dar de obicei bărbatul avea două neveste. Femeile nu erau asuprite, poziția lor era egală cu a bărbaților. La şcoală fetele învățau împreună cu băieții. Nu se făcea deosebirea atunci când erau două soții, ele trebuiau să crească şi să educe copiii.

Atlanții scriau pe bucăți de metal şi dispuneau de mijloace de reproducere a scrisului.

Atlanții consumau sângele animalelor, pe care îl preferau cald, mâncau peşte şi cultivau cereale din care făceau pâine şi turte. Consumau lapte, legume şi fructe. Preoții erau de obicei vegetarieni.

În ultimul timp băuturile erau interzise.

Ei vânau mamuți, elefanți şi hipopotami.

Atlanții foloseau gazele toxice în luptă, pe care le aruncau cu bombe dintr-un fel de lansatoare.

În insula Poseidon, era un sistem monetar asemănător cu cel din zilele noastre.

Întregul pământ era proprietatea împăratului, ca şi turmele de animale. Producția era împărțită între locuitori după ce se oferea împăratului cantitățile stabilite.

Mai era o categorie de pământuri denumite „Pământul

Soarelui” pe care îl cultivau preoții pentru susținerea învățământului în şcoli şi colegii şi pentru bolnavi. După vârsta de patruzeci şi cinci de ani, oamenii nu mai munceau şi primeau hrană de la stat.

Atlanții credeau într-o ființă superioară iar simbolul acesteia îl reprezenta Soarele.

Dar ceea ce i-a dus la pedeapsa divină a fost

practicarea magiei negre şi a vrăjitoriei. Atlanții au materializat creaturi malefice, obținute prin gândire malefică şi prin sacrificare de vieți omeneşti. Diavolul a pus stăpânire pe mintea lor, materializând fel de fel de monstruozități, oameni cu cap de țap, oameni cu coame.

Probabil că atlanții au cunoscut clonarea omului şi a animalelor, căci aceste monstruozități se puteau obține prin fuziunea celulară, tehnică cunoscută şi de civilizația sumeriană.

Atunci când omul vrea să imite creația divină şi o compromite, Dumnezeu îl pedepseşte pe om, de aceea atlanții au fost distruşi prin trimiterea a patru meteoriți care au lovit în patru rânduri Atlantida şi au scufundat-o în totalitate.

Dumnezeu lasă liberul arbitru omului ca să evolueze, dar, dacă această evoluție îl duce spre forțele întunericului, atunci intervine şi în mod brutal distruge tot ce a creat.

Cutezanța omului de a iniția şi imita creația divină ne duce cu gândul la căderea luciferică, datorată aceloraşi intenții pe care le-a manifestat Lucifer, crezând că şi el poate crea lumea aşa cum a creat-o Dumnezeu. Acum se ştie exact cum s-au desfăşurat evenimentele, atunci când Lucifer şi-a ales o planetă pentru a pune în aplicare planul său de creație.

Dumnezeu a distrus acea planetă pe numele ei Tiamat, care se găsea între Marte şi Jupiter, din ea rezultând cercul de asteroizi şi meteoriți din timpurile noastre.

Dumnezeu nu va tolera ca planul său de creație să fie deturnat de la scopul său final. Încercarea unor oameni de a crea şi ei oameni prin clonare, ocolind demersul normal genetic construit de Dumnezeu, va duce la o nouă

pedeapsă pe care Dumnezeu o va aduce acestei omeniri, care se îndreaptă spre forțele întunericului sub influența aceloraşi spirite luciferice.

Când atlanții au creat sub acțiunea forțelor malefice creaturi monstruoase cu chip de om, când Lucifer era venerat şi magia neagră a atins cel mai mare grad de manifestare,

Dumnezeu a lovit acest continent prin trimiterea unor meteoriți, care în cele din urmă au scufundat întregul continent, apele înghițind aproape patru miliarde de oameni.

Când sumerienii au a făcut prima clonare (folosind un ovul fără nucleu, activat de un nucleu dintr-o celulă somatică şi, mergând mai departe, donând ovulul cu nuclee din altă specie prin fenomenul de fuziune celulară, realizându-se monstruozități de om cu trup de animal, sau oameni cu două capete)

Dumnezeu i-a pedepsit, deşi ajunseseră pe cea mai avansată treaptă de civilizație dinainte de Hristos. Sunt autori care consideră că Sodoma şi Gomora, împreună cu alte patru oraşe de pe țărmul Mării Moarte, ar fi fost lovite cu bombe atomice.

Chiar în timpul actual, în jurul Mării Moarte este cea mai ridicată radioactivitate nucleară.

Încercarea sectei raelienilor din America de a face clonarea omului, afirmând că deja au donat trei oameni, nu poate fi lăsată nepedepsită de Dumnezeu. Mai devreme sau mai târziu o nouă catastrofă planetară va avea loc, de aceea am subintitulat cartea „începutul sfârşitului”.

Despre Atlantida, descrisă de Platon, care zace acum pe fundul Oceanului Atlantic, s-a scris cu mult înaintea erei noastre. Astfel Solon (640-558 î.e.n.), mare om politic

din Atena, a făcut o călătorie în Egipt, cu care prilej a aflat de la preoții locali despre scufundarea Atlantidei.

Platon (427-347 î.e.n.), unul din cei mai mari filosofi ai Antichității şi ai lumii, a descris drama Atlantidei în dialogurile *Timaios* şi *Critias*.

Atlantida care se găsea în Oceanul Atlantic a dispărut „într-o zi şi o noapte de urgie", din cauza unei catastrofe groaznice.

Se susține că Atlantida exista în zona dorsalei medioatlantice, o zonă seismică şi vulcanică foarte activă.

Măsurătorile făcute au constatat o anomalie gravimetrică, indiciu al unui uscat prăbuşit.

Relieful submarin este foarte accidentat, munți înalți, platouri submarine, văi adânci prelungite de pe uscaturile actuale. Geologul francez P. Termier a descoperit la adâncimea de trei sute de metri, în zona insulelor Azore, lavă bazaltică cu structură amorfă coloidală, ceea ce probează că lava s-a răcit în aer, deci vulcanul era pe uscat şi s-ar fi răcit în apă.

Un alt argument este şi faptul că atât Munții Pirinei cât şi Munții Atlans din Africa de Nord prezintă pante abrupte spre ocean, semn că ei se continuau cândva pe uscatul suspendat.

Cercetătorul rus E.F. Hegemeister aduce un argument de ordin climatologic. Curentul Golfstream nu a putut scălda coastele vest-europene din cauza Atlantidei. După prăbuşirea

Atlantidei, curentul a putut ajunge până în nordul continentului european.

Un argument biologic este cel al migrației anghilelor.

Aceşti peşti de apă dulce trăiesc în râurile vest-europene ce se varsă în Oceanul Atlantic. În perioada

reproducerii, anghilele traversează oceanul, ajungând în Marea Sargaselor. Aici îşi depun icrele în zona cuprinsă între insulele Bahamas şi Bermude, după care mor. La maturitate noua generație de anghile călătoreşte spre Europa de-a lungul Golfstream-ului.

Cât timp a existat Atlantida, aceşti peşti nu ajungeau în Europa, migrația lor se făcea între Atlantida şi Marea Sargaselor, tot de-a lungul Golfstream-ului.

O dată cu prăbuşirea Atlantidei, anghilele, obişnuite cu direcția de mişcare a curentului, au ajuns până pe coastele europene.

În privința dispariției Atlantidei s-au imaginat mai multe posibilități: expansiunea volumului planetei, o explozie subterană, căderea unui meteorit, a unei comete sau a unui asteroid.

*

CIVILIZAȚIA SUMERIANĂ, dispărută în urma unor bombardamente atomice ca pedeapsă divină.

Prima mare civilizație a omenirii după potopul biblic, care se consideră a fi scufundarea Atlantidei, a fost civilizația sumeriană care a apărut, fără a i se cunoaşte originea, în vechea Mesopotamie, adică teritoriul dintre Tigru şi Eufrat, în urmă cu aproximativ şapte mii de ani.

Primele culturi de grâu şi orz au apărut în Mesopotamia, ca primele culturi agricole ale omenirii. Sumerienii cultivau meiul, secara, inul; vița-de-vie a început să fie cultivată în munții Mesopotamiei, în Siria şi Palestina. *Vechiul Testament* scrie că „Noe a plantat o viță-de-vie după ce a ajuns pe muntele Ararat şi chiar s-a îmbătat când s-au retras apele potopului”.

Apoi mărul, părul, măslinul, smochinul, migdalul,

fisticul, nucul îşi au originea tot în Mesopotamia.

De altfel, grădina raiului, Eden, se află spre răsărit, la est de pământurile neamului lui Israel, între apele Tigru şi Eufrat.

Primul animal domesticit a fost câinele, care se bănuieşte că a fost domesticit pentru hrană, în jurul anului 9500 î.e.n.

Primele fosile de câini au fost descoperite în Iran, Irak şi Israel. Apoi a fost domesticită oaia, mieii fiind folosiți pentru carnea şi pielea lor.

Sumerienii au inventat cuptorul de olărie - un cuptor care producea o temperatură foarte ridicată, putând astfel să prelucreze metalele. Ei extrăgeau minereuri, le zdrobeau şi le prelucrau. Au obținut bronz, un aliaj al cuprului cu alte materiale. Acest fapt a condus la apariția primei monede - şekel-ul de argint.

Metalurgia începe în Sumer, cu toate că regiunea nu avea rezerve de minereuri feroase; avea, în schimb, mari rezerve de combustibil pentru cuptoare, cazane şi furnale.

Minereurile erau aduse aici, pentru prelucrare, de la mari distanțe. Combustibilii erau asfaltul şi bitumul, produsele petroliere care se scurgeau în mod natural la suprafață în Mesopotamia. Aceasta a fost cea mai importantă sursă de combustibil a Antichității până la constituirea Imperiului Roman. Utilizarea tehnologică a produselor de petrol a început cu aproximativ trei mii cinci sute de ani înaintea erei noastre în Mesopotamia, în Sumer.

Produsele petroliere se foloseau şi la construcția străzilor, pentru izolații împotriva umezelii, la construirea corăbiilor etc.

De altfel, arheologii au descoperit oraşul Ur sub o

colină pe care localnicii o numeau „Colina bitumului”.

Utilizarea produselor petroliere a pus bazele dezvoltării chimici. Ei cunoşteau smălțuirea şi producerea sintetică a pietrelor prețioase.

Medicina era foarte dezvoltată. Ea cunoştea terapia, chirurgia şi magia, adică descântece şi incantații.

Legile sumeriene stabileau onorariul pe care trebuia să-l perceapă chirurgul pentru o operație reuşită, dar şi pedepsele pentru o operație nereuşită. Dacă un doctor ce făcea o operație a tâmplei atingea ochiul pacientului, i se tăia mâna.

Unele schelete descoperite în mormintele mesopotamiene prezintă urme ale unor operații pe creier.

Un text sumerian vorbeşte de extragerea „umbrei” din ochiul unui om prin metode chirurgicale. Este vorba desigur de operația pentru cataractă.

Un alt text se referă la operația pe oase: „Dacă boala a ajuns în interiorul osului, trebuie să-l cureți şi să-l îndepărtezi”.

Existau şi doctori veterinari, care erau numiți „doctori de boi”.

Textele sumeriene despre medicină vorbesc de diagnoză şi prescripții. Se recomandau curățenia şi spălarea, băi cu apă fierbinte în care se dizolvau solvenți minerali, frecarea atentă cu compuşi ai petrolului.

Medicamentele erau realizate din plante şi compuşi minerali. Dacă se administrau pe gură, erau amestecate cu vin, bere sau miere, dacă erau introduse prin rect, printr-o clismă, erau amestecate cu uleiuri vegetale. Alcoolul era folosit pentru dezinfectări şi ca bază pentru numeroase medicamente.

Anatomia era o ştiință foarte dezvoltată. Au fost găsite

mulaje ale ficatului. În temple se foloseau disecții minuțioase ale animalelor.

Sumerienii erau preocupați de problema vieții şi a morții.

Ghilgameş căuta arborele vieții, sau o piatră care să-i dea o viață veşnică. Există referiri la încercări de a învia pe cei morți.

Foloseau materiale radioactive pentru a trata anumite alimente. Industria textilă era foarte dezvoltată în Mesopotamia.

Ea a început cu anul 3800 î.e.n. Sumerienii erau vestiți pentru industria textilă, dar şi pentru îmbrăcămintea lor. Iosua povestea în cartea sa că, în timpul unei furtuni, o persoană nu a putut rezista tentației de a păstra o haină bună pe care o găsise pe stradă (deşi în Sumer pedeapsa pentru această faptă era moartea). Oamenii îşi riscau şi viața pentru a obține hainele de Sumer.

Haina de bază se numea „tug”. De aici a derivat numele roman „togă”.

Femeile purtau haine elegante şi variate, cu multe podoabe şi bijuterii.

În agricultură au construit un vast sistem de irigații.

Mesopotamia era un veritabil grânar al acelor timpuri; caisul, cireşul şi alte specii de pomi au ajuns în Europa din Mesopotamia. De asemenea, şofranul, chimionul, brânduşa, isopul, smirna, ceapa, usturoiul, castraveții, varza şi lăptucile erau folosite ca alimente de locuitorii Mesopotamiei.

Sumerienii preparau pâinea dospită sau nedospită, terciuri, prăjituri, preparate de patiserie, biscuiți, bere din orz, vin din struguri şi din curmale. Creşteau oi, capre şi

vaci pentru lapte, consumau peşte şi came de berbec. Carnea de gâscă şi rață o foloseau la mesele închinate zeilor, în temple.

Se descriu mâncărurile ce se duceau în temple în cinstea zeilor: pâini de orz dospite, cremă cu miere şi smântână, came friptă, bere, vin şi lapte.

Pentru transport se foloseau cele două fluvii: Tigru şi Eufrat, dar şi un vast sistem de canale. Se presupune că au construit primele ambarcațiuni din lume. Într-un text sumerian sunt descrise ambarcațiunile folosite. Cu ele se transportau oameni, mărfuri, minereuri, animale.

Sumerienii au descoperit roata şi o dată cu ea a avut loc apariția a numeroase vehicule, de la cărucioare până la care de luptă, trase de boi şi de cai.

Ei au înființat primele şcoli, primul parlament, prima farmacopee, primul almanah, prima cosmogonie şi cronologie, primele proverbe şi zicători, prima bibliotecă şi primul catalog al unor biblioteci, primul cod de legi, primele reforme sociale, primele tratate de medicină, primele culturi agricole organizate. A fost prima perioadă de aur a umanității.

Primele şcoli au apărut ca o consecință a apariției scrisului.

Existau mii de şcoli, unii erau profesori în şcoli, alții scribi în temple, scribi regali.

În şcoli se predau limba şi scrisul, botanica, geografia, zoologia, matematica şi teologia. Şcolile erau conduse de un profesor expert. Disciplina era foarte severă, căci era şi un profesor „cu biciul". Elevii erau biciuiți când chiuleau, când erau murdari, pentru lenevie şi pentru că nu păstrau liniştea în timpul orelor, pentru purtare necuviincioasă şi pentru un scris dezordonat.

Declanşarea unui război era aprobată în parlament - primul parlament din istorie, apărut acum cinci mii de ani.

Cu mult înainte ca Hammurabi să dea codul său de legi, un rege din oraşul-stat Esnum în nord-estul Babilonului a alcătuit un cod de legi ce stabilea prețurile maximale la alimente, căruțe şi bărci. Erau şi legi care apărau integritatea persoanei, a proprietăților familiale şi a relațiilor dintre stăpâni şi sclavi.

Existau legi care reglementau problemele proprietăților, sclavilor şi cerşetorilor, căsătoriei şi moştenitorilor, angajarea bărcilor, închirierea boilor, taxe şi birouri, pedepsirea hoților de animale.

S-au găsit inscripții referitoare la o primă reformă socială care proclama egalitate, libertate şi justiție, datând din anul 2600 î.e.n. De pe timpul regelui Urukagina. Se pedepsea abuzul de putere al supraveghetorilor, al funcționarilor statului, impunerea de prețuri mari de unele grupuri monopoliste. Au fost stabilite drepturile orfanilor, văduvelor şi orbilor, se asigura protecția femeilor divorțate, în instituții se folosea sistemul curții cu jurați.

Judecata se (acea de trei-patru judecători, dintre care unul era judecător regal, iar ceilalți trei erau aleşi dintr-un număr de treizeci şi şase de persoane.

Cel mai vechi cântec din lume a fost descoperit în Mesopotamia, la Ugarit, pe o tăbliță de lut datând din anul 1800 î.e.n. Aceasta atesta că existau deja „o gamă” şi o teorie muzicală coerentă cu o mare varietate de instrumente muzicale.

Au fost descoperite cântece de dragoste şi un cântec de leagăn pe care îl cânta o mamă copilului ei bolnav.

„Vino, somn, vino, somn, vino, somn la fiul meu,

Grăbeşte-te, somnule, şi vino la fiul meu,
Adu odihna somnului pe ochişorii lui osteniți.
Te doare, feciorul meu,
Şi sunt necăjită,

Şi parcă mințile mi le-am pierdut,
Şi la stele mă tot uit,
Luna nouă îți luminează fața
Umbra ta va vărsa lacrimile în locul tău,
Dormi, dormi, puiul meu.

Poate zeii creşterii vor fi cu tine.
Poate un înger în cale te va sprijini,
Poate vei avea zile mai bune,
Poate că soața ta alături îți va fi,
Poate un fiu numele-ți va cinsti. „

Textele sumeriene descoperite de arheologi sunt în număr de peste treizeci de mii. La Ur au fost descoperite bijuterii, arme, coifuri de aur, de argint, de cupru şi bronz, ruinele unei manufacturi de țesături, înscrisuri juridice, ruinele unui zigurat, temple şi statui, clădiri monumentale. S-a mai descoperit cel mai vechi vas de lut colorat ce fusese ars într-un cuptor, prima dovadă a utilizării vetrei olarului. De asemenea, un pavaj de piatră, cel mai vechi din lume.

La Erec a fost descoperit cel mai vechi zigurat din lume, care avea în vârful lui două temple, unul roşu şi unul alb. În oraşele sumeriene s-au folosit pentru prima dată cărămida de lut arsă, ziduri tencuite, mozaicuri, oglinzi de cupru, topoare cu cap metalic.

Civilizația sumeriană a fost cea mai dezvoltată din

lume până la acea dată, cea mai extinsă şi atotcuprinzătoare.

Nici până astăzi istoricii nu ştiu cine au fost sumerienii, de unde au venit şi cum au dispărut.

Sumerienii sunt inventatorii algebrei. Babilonienii au împărțit, cei dintâi, cercul în 360 de grade, gradul în 60 de minute, minutul în 60 de secunde şi anul în 360 de zile.

Ei făceau deosebirea dintre o planetă şi o stea. Sunt primii care au determinat solstițiul şi echinocțiul, primii care au împărțit ecliptica în douăsprezece semne zodiacale şi primii care au întocmit o hartă a boiții cereşti.

Sumerienii credeau în predestinare şi în puterea malefică a demonilor. Prin procedee magice, prin exorcisme erau alungați demonii care conduceau oamenii la păcate şi le provocau bolile.

*

Ei credeau într-o viață de după moarte.

La moartea regilor se făceau numeroase sacrificii umane:

Curteni, soldați, servitori, muzicanți şi femei. Se îngropau alături de defunct obiectele sale personale. Ei credeau în existența unui spirit, un fel de umbră a omului, care putea tulbura viața celor rămaşi în viață, dacă nu li se făcea o înmormântare cu tot ritualul cuvenit.

Dacă însă i se făceau toate ritualurile de înmormântare, spiritul cobora în întunecatul regat al morților despre care vorbeşte finalul epopeii lui Ghilgameş, un barcagiu îl trecea peste un râu, ducându-l în tărâmul din adâncuri, în țara de unde nu este întoarcere.

Ei credeau că suferința este consecința săvârşirii unui păcat conştient sau inconştient împotriva normelor religioase sau a moralei omeneşti.

Textele sumeriene se referă însă şi la un holocaust nuclear.

Să vedem în ce constau aceste referiri şi să tragem mai târziu concluzia de ce s-a produs.

Ziua de apoi a venit în anul 2024 î.e.n., când Avraam se găsea cu tabăra lângă Hebron.

Dumnezeu s-a arătat lui Avraam, la stejarul Mamre, pe când stătea în uşa cortului, sub zăpuşeala zilei. Ridicându-şi ochiți şi privind, a văzut trei bărbați care stăteau înaintea lui.

A alergat din uşa cortului în întâmpinarea lor şi s-a închinat până la pământ. Avraam a recunoscut în cei trei bărbați pe trimişii Domnului. Ei veniseră să-l înştiințeze pe Avraam şi pe Sara că vor avea un fiu. Dar adevăratul țel al vizitei celor trei trimişi ai Domnului era să meargă şi să verifice acuzațiile ce se aduceau Sodomei şi Gomorei.

Descrierea din *Biblie* privind distrugerea Sodomei şi Gomorei este clară în a fi interpretată nu ca o calamitate naturală, ci ca un fapt premeditat.

Domnul îi dezvăluie dinainte lui Avraam ce anume urmează să se întâmple şi de ce. Este un eveniment ce se poate evita, nu o catastrofa provocată de forțe naturale. Acest eveniment se va produce numai dacă învinuirile ce se aduc celor două oraşe vor fi confirmate şi acest eveniment putea fi amânat după dorință.

Avraam a încercat să ceară îndurare, spunând că poate se vor găsi cincizeci de drepți înăuntrul cetății „Oare prăpădi-vei tu şi nu vei cruța locul pentru cei cincizeci de drepți dinăuntru". „Departe de tine să faci un lucru ca acesta. Să ucizi pe cel drept de-a valma cu cel rău şi să-i meargă celui drept la fel ca nelegiuitului. Departe de tine judecător a tot pământul, să nu facă dreptate."

Apoi Avraam întreabă dacă Domnul va distruge oraşul şi dacă numărul credincioşilor va fi mai mic de cinci. Domnul a răspuns că nu va distruge oraşul dacă în oraş vor fi zece credincioşi, şi Avraam s-a dus în cortul său. Spre seară îngerii emisari au ajuns la Sodoma pentru a verifica acuzațiile împotriva oraşului.

Lot care stătea în poarta cetății a recunoscut că cei doi soli sunt îngeri trimişi de Dumnezeu, care au acceptat invitația de a sta peste noapte în casa lui. Zvonul venirii celor doi s-a răspândit în tot oraşul şi locuitorii Sodomei au înconjurat casa.

Ei s-au convins că învinuirile aduse oraşului erau reale şi i-au spus lui Lot: „Dacă mai ai pe cineva pe aici, vreun ginere, fiii tăi şi fiicele tale şi pe câți ai în cetate, scoate-i de aici, căci noi vom nimici locul acesta".

În zorii zilei, emisarii i-au zorit pe toți să fugă fără amânare. Lot a luat cu el doar pe soția lui şi pe cele două fiice necăsătorite, care locuiau în aceeaşi casă, ca să fugă spre munți: „Fugi ca să scapi cu viață, nu te uita îndărăt şi nu te opri nicăieri în acest timp. Fugi la munte ca să nu pieri"

Atunci Lot a cerut amânare până când el va ajunge în oraşul Zoar.

Când soarele a răsărit deasupra pământului, Lot a intrat în oraşul Zoar. Atunci Domnul a turnat deasupra Sodomei şi

Gomorei ploaie de pucioasă şi foc, şi a prăpădit cetățile acelea, şi tot ținutul, şi pe toți locuitorii cetăților, şi tot ce creştea pe câmpie.

Soția lui Lot nu a ascultat sfatul de a nu se uita îndărăt când a părăsit Sodoma şi s-a transformat într-un stâlp de sare (sau coloană de vapori).

Singurii supraviețuitori erau Lot şi cele două fiice. Limba maternă a lui Avraam şi Lot era sumeriana. Toate ființele vii de pe câmpia Iordanului au fost distruse. Sodoma, Gomora şi alte trei oraşe distruse se aflau pe malul sudic al Mării Moarte şi, până în zilele noastre, izvoarele din jurul Mării Moarte sunt contaminate radioactiv, suficient pentru a provoca sterilitatea şi alte boli de iradiere oamenilor şi animalelor. Avraam, înfricoşat de ceea ce văzuse, a plecat mai departe, instalându-se la Gerar.

Principala țintă nucleară se afla în peninsula Sinai, iar adevărata victimă în ultimă instanță a fost însuşi Sumerul.

Aceasta se întâmpla în anul 2024 î.e.n., în al şaselea an al domniei ultimului rege al Urului.

Această relatare din *Biblie* concluzionează faptul că civilizația sumeriană ajunsese să descopere energia nucleară şi că se foloseau bombele atomice, acelaşi stadiu de evoluție la care se ajunsese şi pe Atlantida.

Au fost distruse oraşele Ur, Uruk, Nipur şi Eridu. Sursa morții era un nor care apăruse pe cerul Sumerului, acoperind pământul ca o mantie.

Numai după şapte ani, a reapărut viața în Sumer. Dar ce rău se petrecuse în civilizația sumeriană, pentru ca Dumnezeu să o distrugă prin bombardament atomic? Răspunsul îi găsim tot în textele sumeriene.

Ajungând să cunoască ingineria genetică, sumerienii au îndrăznit să imite creația divină şi să doneze omul.

Se ştie că complexul biologic prin care un organism viu se reproduce, creând o progenitură care seamănă cu părinții ei, este posibil datorită codului genetic.

Toate organismele vii, de la cele mai simple până la

cele mai complexe, posedă în celulele lor cromozomi care conțin instrucțiuni ereditare complete. Când celulele masculine fecundează celulele feminine, cele două seturi de cromozomi se unesc şi apoi se divizează, formând noi celule care conțin toate trăsăturile ereditare ale părinților.

Prin procesul numit clonare, se încearcă să se aplice la animale procesul de altoire.

În clonarea umană se ia material genetic de la o persoană, dar nu din organele sexuale, introducând cele douăzeci şi trei de perechi de cromozomi într-un ovul din care s-a scos nucleul. Se produce segmentarea ovulului, apoi dezvoltarea unui embrion.

Se obține o copie perfectă a individului de la care s-a luat setul de cromozomi.

Se pare că ingineria genetică nu se opreşte aici, căci există şi un. Alt domeniu, acela de fuziune celulară. În locul folosirii seturilor de cromozomi în cadrul unei singure celule, se obține o supercelulă care posedă două nuclee şi două perechi de seturi de cromozomi diferiți.

Se obțin astfel celule complet diferite de modelul celular sursă. Se produc animale noi, care nu seamănă cu niciunul dintre părinți.

Din textele sumeriene se deduce că această inginerie genetică ar î fost adusă în Sumer de o civilizație extraterestră, aşa-numiții nefilimi, care ar fi venit de pe altă planetă şi i-ar fi învățat pe sumerieni clonarea umană.

Dumnezeu nu va permite ca omul, condus de spiritele luciferice căzute pe pământ, să strice creația sa.

Astfel, a distrus planeta Tiamat pe care Lucifer dorea să-şi creeze lumea sa, în afara planului divin, ia fel a distrus

Lemuria şi Atlantida, pe care le-a scufundat, şi la fel a

distrus civilizația sumeriană prin bombardament atomic. Cum va pedepsi Dumnezeu pământul pentru încercarea donării umane? Va fi începutul sfârşitului?

DOCTRINA IDEOLOGICĂ A SECTEI RAELIENILOR

Secta raelienilor consideră că omul a fost creat pe pământ de către o civilizație extraterestră prin clonare. Oamenii de pe o altă planetă cu o civilizație foarte avansată ar fi coborât pe pământ, mai întâi în scop explorator, aşa cum încearcă astronauții din timpurile noastre, iar după aceia au venit şi s-au stabilit pe pământ.

Ei se bazează pe textele sumeriene descoperite de arheologi pe. Mii de tăblițe de lut.

O mulțime de statuete au fost descoperite la Tell-bak, pe malul râului Khabur, care înfăţişează chipuri de zeități cu aspect de astronauți. Aceste ființe divine se foloseau de un dispozitiv cu care urcau şi coborau din cer.

Un fragment dintr-un text babilonian cunoscut sub numele de „Epopeea creației”, relatează că prima poartă a zeilor a fost construită în Babilon, chiar de zeii înşişi.

Epopeea lui Ghilgameş este povestea regelui din Uruk, care a fost născut din unirea unui muritor cu o zeiță. El era considerat din această cauză două treimi zeu şi o treime om, lucru care l-a făcut să caute depăşirea destinului său de muritor. În călătoria lui spre zei, el îi descrie pe aceştia ca fiind ființe înaripate.

Numeroase versete biblice îi descriu pe zei ca fiind ființe înaripate.

Terminologia sumeriană descrie că zeii înaripați se deplasau în „casele lor cereşti” de formă conică.

Textele care descriu Siparul relatează că acesta are o formă asemănătoare unei rachete cu mai multe trepte, care avea în vârful său conic cabina de comandă.

Începutul capitolului 6 din *Geneză*, referindu-se la timpul scurs de la Adam şi până la Noe, şi capitolul dedicat supărării lui Dumnezeu pe oameni, care a condus ulterior la potop, relatează fără echivoc că, în vremea aceea, „fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase şi din toate şi-au luat de neveste pe acelea pe care le-au ales”.

Mai departe se spune: „Nefilimii erau pe pământ în vremea aceea şi chiar şi după ce fiii lui Dumnezeu s-au împreunat cu fiicele oamenilor şi le-au născut ele copii, aceştia erau vitejii care au fost în vechime oameni cu şeru” (rachetă).

Mult timp expresia „şi nefilimiii erau pe pământ” a fost tradusă prin expresia: „şi uriaşii erau pe pământ”.

De unde vine numele de nefilimi? El se trage din rădăcina semitică *nfl* care înseamnă „cel trimis jos”, deci nefilimii erau cei trimişi pe pământ.

Cei care au studiat *Biblia* au evitat aceste versete, neglijându-le complet sau explicându-le alegoric.

Scrierile ebraice din timpul celui de al doilea templu recunoşteau în aceste versete ecourile unei tradiții vechi despre „îngerii căzuți”, unele dintre aceste ființe divine fiind chiar denumite cu numele lor Sam-Hazzai (Păzitorul cerurilor), Uzza (Patemicul) şi Uzi-el (Putere de zeu).

Sensul literar original este că nefilimii erau fiii zeilor care au venit din cer pe pământ.

Textele sumeriene descriu cine erau aceşti nefilimi şi de unde veneau.

Ele descriu că ei au venit de pe o planetă care nu făcea parte din sistemul nostru solar.

*

Planeta de pe care au venit se roteşte pe o eliptică în

trei mii şase sute de ani şi care în traiectoria ei străbate intervalul dintre planetele Marte şi Jupiter. Ea ar fi lovit planeta Tiamat care se găsea în acest loc şi a tăiat-o în două. Partea de sus a acestei planete a fost împinsă pe o altă traiectorie, care este actualul Pământ, iar partea de jos a fost zdrobită şi transformată în actualul cerc de meteoriți şi asteroizi care se află între planetele Marte şi Jupiter.

Se presupune că pe această planetă pe care sumerienii o numeau Marduk s-a dezvoltat o civilizație foarte avansată care cunoştea energia nucleară, ingineria genetică şi călătoriile astrale.

Nefilimii i-au informat pe sumerieni despre această planetă pe care au numit-o a douăsprezecea planetă.

Prima vizită pe pământ a acestor nefilimi ar fi avut loc cu patru sute douăzeci şi două de mii de ani înainte de potop. De la potop au trecut optsprezece mii de ani.

Pentru a ateriza pe Pământ, nefilimii trebuiau să plece de pe a douăsprezecea planetă cu mult timp înainte ca planeta lor să se apropie de Pământ, ei călătorind pe o navetă spațială.

După ce au venit pe Pământ, au înființat primele colonii.

Pentru aceasta au căutat un ținut cu climă temperată, unde să se găsească apă pentru băut şi pentru plantele şi animalele pe care trebuiau să le crească, în apropierea unui râu care să le asigure irigațiile şi transportul. În afară de aceasta, le mai trebuia şi o sursă de energie, iar această sursă de energie a reprezentat-o petrolul.

Locul care îndeplinea toate aceste cerințe era între Tigru şi Eufrat, adică Mesopotamia, acolo unde se va naşte cea mai dezvoltată civilizație, civilizația sumeriană, şi unde

se va construi prima metropolă a lumii, oraşul Babilon.

Textele sumeriene descriu că prima dată nefilimii au coborât pe mare în capsule ermetice. Mesopotamia era locul potrivit, căci avea în apropiere atât Marea Mediterană, cât şi Oceanul Indian.

În vechile texte şi desene, navele nefilimilor erau denumite „bărci cereşti”.

Coborând în Marea Arabiei, primii nefilimi s-au îndreptat spre Mesopotamia, unde au format prima colonie pe planeta noastră. Aceasta se numea Eridu.

Cuvântul persan *ordu* înseamnă „a-şi stabili tabăra”, în engleză, *earth* înseamnă „pământ colonizat”, acelaşi lucru în germană *erde*, în islandeză *jordh*, în daneză *jord*, în aramaică *eredes*, în curdă *erd*, în ebraică *erets*.

În Eridu, în sudul Mesopotamiei, nefilimii au înființat „Stația Pământ”.

Textele sumeriene şi akadiene de mai târziu enumeră primele colonii sau oraşe ale nefilimilor, numind şi pe fiecare conducător al lor.

Un text sumerian, despre care se crede că este originalul „Tăblițelor Potopului”, spune despre primele oraşe:

„După ce împărăția cerului pe Pământ s-a scoborât
După ce sfânta coroană şi sfântul tron
Din înaltul cerului au fost aduse
El legile drepte le-a făcut legile sfinte
Cinci oraşe în locuri sfinte a întemeiat şi numele lor el le-a dăruit, oraşe sfinte le-a făcut.
Primul dintre acestea Eridu era şi lui Nudimmud conducătorul i l-a dat.
Al doilea era Bad-Tibiraz şi lui Nugig să-l conducă i-a

fost dat,
Sipar al patrulea a fost şi el eroul Utu, rege a fost încoronat,
Suruppak a fost al cincilea, iar lui Sud i-a fost încredințat.”.

După ce şi-au format prima colonie, nefilimii au curățat apele şi au construit un canal. El unea Tigrul de Eufrat.

*

Primul grup al nefilimilor condus de Enki a stat pe pământ douăzeci şi opt de mii opt sute de ani.

Un alt conducător, Enlil, a venit pe Pământ şi a construit la Larsa un centru de control al misiunilor spațiale. Locul ales a fost Nipur, numit la început Nipriki (Răscrucea Pământului).

Enlil a stat în Larsa douăzeci şi unu de mii şase sute de ani.

Nefilimii veniseră pe Pământ pentru aur şi metale înrudite cu acesta, cum ar fi platina. Textele sumeriene scriu că nefilimii au exploatat minele de aur din Africa de Sud, dar ei au venit pe Pământ şi pentru materiale radioactive, uraniu şi cobalt.

În naveta cosmică cu care ar fi coborât la început erau cincizeci. Cu timpul, numărul lor a crescut foarte mult. Ei făceau naveta dus şi întors de pe planeta lor.

Textele sumeriene spun că facerea omului a fost precedată de o eră în care numai nefilimii erau pe Pământ.

Oamenii de ştiință nu pot explica apariția lui *homo sapiens*, într-un țimp relativ scurt de evoluție, din *homo erectus.*

Această evoluție bruscă a apărut în urmă cu trei sute

de mii de ani, mai devreme cu milioane de ani decât ar fi fost o evoluție normală.

Nefilimii au luat o creatură care are deja existentă şi au manipulat-o genetic pentru a-i da imaginea zeilor. Au clonat pe *homo erectus* şi au creat *homo sapiens*.

Faptul că nefilimii şi maimuțele umanoide s-au întâlnit este demonstrat cu tărie de numeroase texte mesopotamiene.

Astfel o poveste sumeriană spune:

„Când omenirea a fost făcută
Şi nu ştiau să mănânce pâine
Nici cu haine goliciunea să-şi acopere
Ierburile le păştea cu oile
Din bălți bea apă, ca fiarele pădurii."

O astfel de ființă umană sălbatică apare şi în epopeea lui

Ghilgameş, unde se face o descriere a omului-maimuță: păros, nomad, adăpostindu-se în tufişuri ca animalele din stepă, hrănindu-se cu iarbă şi trăind în mijlocul animalelor sălbatice.

Transformarea lui *homo erectus* în *homo sapiens* s-a produs printr-o manipulare genetică.

Se ştie că pentru a se produce o progenitură care seamănă cu părinții este nevoie de codul genetic.

Procesul numit clonare a fost demonstrat în Anglia. John Gurdon a înlocuit nucleul unui ovul de broască fecundat cu un alt nucleu de la o altă celulă somatică, de la aceeaşi broască, şi a obținut un mormoloc de broască normal dezvoltat. S-a putut astfel demonstra că oul se poate dezvolta, diviza şi forma un descendent indiferent de

unde îşi procură setul adecvat de cromozomi.

Experimentul realizat la Institutul Hastigson-Huston a demonstrat că există deja tehnicile necesare pentru clonarea ființei umane.

Astăzi este posibil să se ia material genetic de la o persoană, nu neapărat de la organele sexuale, ci şi din celulele somatice, şi introducându-se cele douăzeci şi trei de seturi complete de cromozomi dintr-un ovul, să se obțină concepția şi naşterea unor indivizi predeterminați.

În condiții normale, cromozomii proveniți de la tată şi cei proveniți de la mamă se unesc, pentru ca apoi să se dividă pentru a rămâne douăzeci şi trei de perechi de cromozomi pe baza unor combinații întâmplătoare.

În cazul clonării, se obține o copie perfectă a individului de la care s-a obținut setul de cromozomi.

„Posedăm acum, scrie dr. Gaylin în *The New York Times*, înspăimântătoarea putere de a face *copii* exacte ale oricărei ființe umane, dacă posedăm un nucleu celular somatic de-al lor."

Cercetătorii din diferite țări au dezvoltat un alt domeniu numit „fuziunea celulară", care face posibilă fuziunea unor celule, în locul unirii seturilor de cromozomi în cadrul unei singure celule.

Celulele provenind din surse diferite pot fi combinate într-o singură supercelulă care posedă două nuclee şi două perechi de seturi de cromozomi diferiți.

Când celula aceasta îşi începe procesul normal de diviziune, amestecul de nucleu şi de cromozomi poate da naştere unor celule complet diferite de modelul celulelor-sursă. Rezultatul poate fi crearea a două celule noi, fiecare completă din punct de vedere genetic, dar fiecare cu un nou cod genetic, diferit de cel al sursei.

Aceasta înseamnă că celulele provenind de la organisme vii incompatibile între ele pot fi combinate într-o nouă celulă cu un amestec genetic care produce un animal nou.

Se presupune că nefilimii, venind dintr-o supercivilizație de pe a douăsprezecea planetă, cunoşteau bine ingineria genetică, atât clonarea cât şi fuziunea celulară, transplantul genetic sau alt proces necunoscut încă de noi.

Textele sumeriene vorbesc despre ființe umane deformate create de nefilimi în încercările de a face un muncitor primitiv. Se concepuse astfel un om care urina tot timpul, o femeie care nu putea păstra sarcina, o ființă care nu avea nici organe masculine, nici feminine.

Omul, în concepția mesopotamienilor, ca şi în cea a *Bibliei*, a fost făcut din amestecul unui element zeiesc, sângele sau esența unui zeu, şi țărâna terestră.

În capitolul doi al *Genezei* se pune: „Şi Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață şi omul s-a făcut astfel un suflet viu". Versiunea biblică a facerii omului echivalează sufletul cu sângele.

Dacă, conform textelor sumeriene, omul a fost creat pe Pământ de nefilimi de pe a douăsprezecea planetă, pe nefilimi cine i-a creat?

*

Dumnezeu a creat viața în întregul univers. Chiar dacă e posibil să existe oameni şi pe alte planete, aceştia au fost creați numai de Dumnezeu.

Clonarea omului poate crea o ființă umană din punct de vedere somatic, dar nu poate crea şi corpurile subtile ale acestuia, în speță corpul spiritual şi mental.

Din punct de vedere ezoteric, se ştie că spiritul copilului vine din altă lume. El reprezintă scânteia divină din om şi, o dată cu el, vine şi conştiinţa astrală a omului care însoţeşte spiritul după moartea fizică. Acest spirit este arhitectul construirii corpului fizic al copilului, al viitorului trup în care va locui în timpul vieţii lui pământeşti.

Prin regresia în timp sub hipnoză, s-a reuşit să se contacteze această conştiinţă astrală a spiritului şi s-a constatat că spiritul ştie în permanenţă ce se întâmplă cu dezvoltarea embrionului uman, ştie tot despre viaţa lui interioară, este conştient de sine, ştie ce se întâmplă în afara corpului mamei şi îi cunoaşte gândurile. Cercetătorul german Torvald Defletson din München în cartea sa *Viaţa ca o şansă* constată aceleaşi fapte prin altă metodă - prin meditaţie.

Spre deosebire de hipnoză, care suprimă conştientul, prin meditaţie, conştientul nu este suprimat, individul nu reacţionează la excitaţia externă, dar se ascultă pe sine însuşi, cu o conştiinţă deplină. El îşi aminteşte toate evenimentele din actuala viaţă, dar şi din alte vieţi anterioare. El retrăieşte toate emoţiile, tot ceea ce a perceput cu organele sale de simţ, auz, văz, pipăit, miros. Se poate ajunge astfel la momentul propriei sale concepţii. La început, el vede dormitorul părinţilor săi, retrăieşte cu ei legătura lor intimă. El simte apoi cum este atras într-un vârtej energetic, ce se roteşte de la stânga la dreapta şi cum pătrunde într-un loc întunecos şi limitat.

Clarvăzătorii văd deasupra capului viitoarei femei gravide o gogoaşă energetică la circa doi metri, care are dimensiunea unui copil la naştere.

Conştiinţa omului este prezentă la crearea corpului său, aşa cum asistă şi la înmormântarea lui.

Conştiinţa astrală a omului cu care putem vorbi prin meditaţie ştie în orice moment ce se întâmplă în interiorul corpului embrionului uman.

Ea ne comunică momentul însărcinării mamei înainte ca mama să ştie acest fapt; ne comunică momentul când inima a început să bată şi va continua să bată de treizeci şi şase de milioane de ori în fiecare an de viaţă, aceasta în a douăzeci şi cincea zi de viaţă a embrionului. În continuare ne comunică când începe să-şi formeze fiecare parte a corpului său şi îşi cunoaşte sexul.

Spiritul care se reîncarnează aduce cu sine întreaga maturitate şi cunoştinţele acumulate de-a lungul nenumăratelor sale reîncarnări. Este posibil ca conştiinţa nou-născutului să fie mult mai în vârstă şi mai înţeleaptă decât a propriilor părinţi.

Conştiinţa copilului percepe gândurile părinţilor şi ale anturajului. Conştiinţa embrionului uman este în legătură cu trecutul său, cu prezentul, dar şi cu viitorul său, căci destinul îi este stabilit înainte de reîncarnare, şi ea îl cunoaşte. Aceste cunoştinţe nu dispar în momentul naşterii, căci se vor închide în subconştient.

Toată dezvoltarea embrionului, ceasul biologic după care se formează diversele organe şi locul de distribuţie al acestora sunt controlate şi determinate de spiritul copilului, partea dumnezeiască din el.

Cine va controla dezvoltarea corpului unui embrion clonat?

Dacă *şi* el va avea un spirit care să-i conducă dezvoltarea, acesta nu poate fi scânteie dumnezeiască, întrucât clonarea sfidează creaţia divină. Acel spirit nu poate fi decât unul satanic, căci căderea luci ferică a avut drept cauză tocmai aroganţa şi îngâmfarea acestui

arhanghel care a dorit să creeze viața aşa cum a creat-o Dumnezeu. Cum se va comporta un om clonat care va avea un spirit satanic? Ce înțelepciune va avea şi ce fapte va face el? Cine poate garanta că faptele sale nu pot aduce numai nenorociri omenirii?

Prima încercare de clonare umană a avut loc în anul 2001, dar un singur embrion s-a dezvoltat până la stadiul de celule.

Intenția cercetătorilor era de a se ajunge la stadiul de blastulă şi să se preleveze celule *stem*, celule ce se găsesc în acest stadiu embrionar, nediferențiate, şi care au un potențial multiplu de dezvoltare. Cercetătorii urmăreau ca din acest stoc din blastocite să dezvolte celulele pentru regenerarea nervoasă, musculară şi a altor țesuturi. Prin urmare, clonarea avea un scop terapeutic un scop regenerativ: pentru a forma insule pancreatice în tratarea diabetului şi celule nervoase în regenerarea măduvei spinării. Această clonare terapeutică este diferită de clonarea reproductivă care urmăreşte implantarea unui embrion clonat în uterul unei femei, în vederea naşterii unui copil clonat.

Se încearcă şi o clonare terapeutică pentru crearea unui copil în cazul unui cuplu infertil.

În tehnica clasică de transfer al nucleului, cercetătorii utilizează un ac extrem de fin pentru a extrage materialul genetic din ovul. Ei injectează nucleul celulei donatoare în ovulul enucleat şi apoi este incubat în condiții speciale pentru a se divide şi creşte. S-au oferit donatoare cu vârsta cuprinsă între douăzeci şi patru şi treizeci şi doi de ani, care au avut cel puțin un copil. Ele doreau să doneze ovule pentru cercetare, dar nu doreau să fie folosite pentru clonarea unor copii pe care să nu-i vadă niciodată.

Femeile donatoare erau din zona Boston din SUA, iar ovulele au fost recoltate de o echipă condusă de Ana Kiessling-Cooper.

Înainte de recoltare, s-a făcut examinarea psihologică şi fizică a donatorului. În final, au rămas douăsprezece donatoare.

S-au luat apoi celule fibroblaste prin biopsii din piele de la donatorii anonimi pe care le-au folosit pentru clonare. Aceste donatoare au fost de vârste diferite, sănătoase sau care aveau o boală, ca diabetul sau leziuni ale măduvei spinării, astfel încât să poată beneficia de clonarea terapeutică.

Prima tentativă de clonare a avut loc în iulie 2001.

Perioada dintre încercări depindea de ciclurile menstruale ale donatoarelor de ovule. Acestea au beneficiat de un tratament hormonal special pentru ca să ovuleze zece sau mai multe ovule în loc de unul sau două.

După mai multe încercări, s-a folosit acul lui Teruhito Wakayama. S-au injectat câteva ovule cu nuclee de fibroblaşti şi alte ovule cu celule ovariene denumite *cumulus cells* care în mod obişnuit hrănesc ovulul în evoluția din orar şi rămân atârnate de ovule şi după ovulație. Aceste celule sunt foarte mici şi pot fi injectate întregi.

S-au folosit şaptezeci şi unu de ovule înainte de a se obține primul embrion donat. Din opt ovule injectate cu *cumulus cells*, două s-au divizat în patru celule şi unul a proliferat până la stadiul de şase celule, înainte să se oprească din diviziune.

PARTENOGENEZA

Încă din cartea *Războiul îngerilor şi crearea omului* am arătat că un embrion se poate dezvolta numai dintr-un ovul, fară a fi fecundat de un spermatozoid, în anumite condiții.

Cercetătorii americani au demonstrat că, dacă se acționează asupra unui ovul înainte de a avea loc diviziunea meiotică, se poate obține un embrion.

Se ştie că specia umană are douăzeci şi trei de perechi de cromozomi, douăzeci şi două de perechi somatici şi o pereche sexuală. Acest număr nu se găseşte în ovulul care se ovulează, căci înainte de ovulație are loc o diviziune meiotică de reducere a numărului de cromozomi la jumătate, astfel încât cu cealaltă jumătate de set de cromozomi pe care îl aduce spermatozoidul să se împlinească numărul de patruzeci şi şase de cromozomi atât cât are specia umană.

Dacă se acționează asupra unui ovul înainte de diviziunea meiotică, cu ajutorul a diferiți stimuli chimici şi fizici, ca de exemplu şocul electric, ovulul intră în diviziune, el având un număr de patruzeci şi şase de cromozomi.

În 1983, Elisabeth Robertson de la Universitatea Harvard a demonstrat că din celule *stern* izolate partenogenetic de la embrionul de şoarece se pot forma diverse țesuturi, inclusiv nervi şi muşchi.

Partenogeneza oferă posibilitatea donării terapeutice pornind de la partenogeneza pacienților suferinzi de bolile sistemului cardiac şi nervos, diabet, boli hematologice sau ale măduvei osoase.

Când se vor obține celule nervoase din embrioni

donați, vom putea trata boli ale măduvei spinării, ale creierului, boala Parkinson, boala Alzheimer, epilepsia sau atacul cerebral, bolile de sânge, boli autoimune, artrita reumatoidă, scleroza multiplă, aritmiile şi insuficiența cardiacă congestivă.

S-a demonstrat că celulele donate sunt normale la animalele donate. S-a raportat în anul 2001 că din treizeci de vaci donate şase au murit după naştere, dar restul a avut rezultate normale la testele fizice şi imunologice, iar două vaci au dat chiar naştere la viței sănătoşi.

S-a constatat că telomerele, capetele de pe brațele cromozomilor de la vițeii donați, sunt la fel de lungi ca şi cele de la vițeii din grupul martor. Telomerele sunt de obicei mai scurte sau sunt afectate la un organism îmbătrânit. Clonarea terapeutică ar putea produce celule tinere pentru o populație îmbătrânită.

SPIRITUL SATANIC - FACTORUL INIŢIATOR AL CLONĂRII

Învățătura ortodoxă creştină descrie prezența diavolului şi puterea sa malefică, dar doctrina religioasă nu a arătat niciodată natura sa. Elementul demonic este caracterizat printr-o putere irațională, în general prin prezența răului.

Teologii şi filosofii îl asimilează cu lipsa binelui, comparându-l cu întunericul care nu este altceva decât absența luminii.

Biblia şi Biserica ne redau ideea despre rău ca pe o prezență a răului şi nu numai o absență a binelui. Această putere întunecoasă este extrem de activă, foarte inteligentă şi creatoare - diavolul nu este în niciun caz rezultatul ignoranței.

Aşa cum iubirea nu poate exista fără să existe o persoană care să iubească, nu poate exista nici ură fără să existe o persoană care să urască. În spatele urii şi iraționalului, trebuie să existe o entitate sau mai multe entități. Dar cine sunt aceste entități, care au optat să-l urască pe Dumnezeu?

La aceste întrebări, Biserica nu dă niciun răspuns precis.

Ea se mulțumeşte să spună că a existat, la origini, în lumea spiritelor create de Dumnezeu, o revoltă condusă de îngeri, într-o pornire de mândrie.

Originea răului ar fi, deci, nu ignoranța şi imperfecțiunea, ci, dimpotrivă, cunoaşterea şi un anumit grad de perfecțiune, care a făcut posibilă ispita mândriei.

*

Astfel spus, diavolul este una dintre primele creații ale lui Dumnezeu, dintre cele mai alese. El este destul de inteligent şi puternic, îl cunoaşte pe Dumnezeu, dar nu i se supune, ei este liber de Dumnezeu, iar libertatea demonică nu se împlineşte decât în negație, în ură şi revoltă.

Biserica şi nicio altă doctrină religioasă nu ne descriu cum şi când s-a produs această revoltă în lumea spiritelor. Deşi nu putem explica pe deplin esența şi natura diavolului, putem explica felul cum acționează el.

Toată acțiunea lui are la bază tot puterea gândului - în căzui acesta, puterea gândului rău, care ne comandă să săvârşim răul. Această acțiune se poate înțelege apelând tot la subconştientul nostru, adică la locul unde acționează spiritul, întreaga noastră activitate conştientă sau inconştientă este determinată de acțiunea subconştientului care nu are o mentalitate proprie, el acționând conform mesajului pe care îl dă gândul, având un model de răspuns la fiecare înştiințare a gândului.

Dacă un spirit rău, diavolar, ne transmite un gând rău, subconştientul îl recepționează şi, neavând discernământ, trimite comenzi de execuție fără a putea să fie oprite.

Această acțiune este contrară unei acțiuni pe care o produce un gând bun, venit de la spirite superioare. Gândul rău, transmis de entități satanice, îl determină pe om să gândească ia rău, şi prin aceasta, prin rezonanță, atrage şi alte gânduri rele, amplificându-i acțiunea.

Cel mai elocvent mod de acțiune a diavolului este magia neagră, unde, prin puterea gândului rău indus de spirite rele, se produce rău altei persoane. Această practică a magiei negre sau vrăjitoria a fost cunoscută încă din Antichitate şi a fost foarte dezvoltată în *Evul Mediu*

Cea mai cutremurătoare acțiune diavolară din practica magiei negre este aceea a materializării diavolului, în practica numită conjurație, fenomen descris în cartea *Enigma vieții şi a morții*. Aceasta confirmă prezența spiritelor rele, dar şi posibilitatea ca ele să se întrupeze, să se materializeze, aducând astfel dovada certă a existenței lor.

Puterea Satanei este bine conturată în *Biblie* şi recunoscută de Biserică. Taina botezului, nu face altceva decât să-l ferească pe cel ce se botează de acțiunea răului.

În acest scop, preotul întoarce cu fața către apus pe cel ce se botează, fără haine, fără încălțăminte şi cu brațele ridicate.

Apusul, adică locul unde dispare soarele, constituie simbolul întunericului, ținutul Satanei. Brațele ridicate indică faptul că doreşte să devină rob al lui Hristos. Cu această ocazie, preotul zice: „Te lepezi de Satana şi de toate lucrurile lui”. După aceasta se coboară brațele, iar preotul îl întoarce pe cel ce se botează cu fața spre răsărit, locul de unde răsare soarele.

Brațele coborâte semnifică predarea puterii lui Dumnezeu, supunerea şi împăcarea eu El. Cu această ocazie, preotul spune: „Te uneşti cu Hristos”, iar cel ce se botează, în cazul că este matur, sau naşul său, când este prunc, răspunde: „Mă unesc cu Hristos”. Urmează întrebările: „Te-ai unit cu Hristos?” „Şi te închini lui?”, urmând răspunsul: „Mă închin Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Treimii celei de o ființă şi nedespărțită”.

Diavolii ispitesc pe oameni şi le insuflă gânduri rele. Ei pot rătăci în mintea oamenilor, ducându-i la călcarea poruncilor lui Dumnezeu. Diavolul poate chiar ucide oameni.

Sfântul Petru, îndemnând pe credincioşi, le spunea:

„Fiţi treji, privegheaţi, pentru că potrivnicul nostru diavol, ca un leu răcnind, umblă căutând pe cine să înghită” (I Petru V, 8).

Atunci când un spirit vine la reîncarnare, el este însoţit de un spirit bun, călăuzitor sau *protector*, *pe care îl trimite* divinitatea, dar, în acelaşi timp, este însoţit şi de un spirit rău, care este trimis de Satana, ca să-i distrugă viaţa. Astfel că omul se află între două acţiuni, care urmăresc scopuri opuse şi se străduiesc să învingă unul împotriva celuilalt, dar diavolul nu poate sili pe om la păcat, ci numai îl ispiteşte.

Răutatea diavolului vine din iubirea de sine şi din mândrie.

Dumnezeu l-a făcut bun, cum a făcut bun tot ce există (*Geneza* I, 31), dar el a călcat porunca ascultării de Dumnezeu şi a fost aruncat în întunericul cel mai adânc, aşa cum zice Scriptura.

Acţiunea diavolului este descrisă pentru prima dată în *Biblie*, atunci când apare sub forma unui şarpe ispitindu-i pe

Adam şi Eva. Aceştia au mâncat din pomul oprit, pomul cunoştinţei, binelui şi răului. Sub imboldul Satanei, mai întâi

Eva, apoi Adam au mâncat din pomul oprit şi oamenii au devenit muritori, căci aşa cum poruncea Dumnezeu: „în orice zi veţi mânca din el, cu moarte veţi muri” (*Geneza* IT, 17).

Dumnezeu l-a blestemat pe şarpe, iar pe primii oameni i-a scos din rai. Acest păcat al lui Adam şi al Evei se

numeşte *păcatul strămoşesc*, fiindcă a fost făcut de strămoşii neamului omenesc. Acest păcat, conform concepției biblice, se moşteneşte din tată în fiu, dar nu se socoteşte ca păcat al nostru personal, ci ca o stare păcătoasă, ca o înclinare spre păcat. Pentru această stare păcătoasă, Biserica a rânduit botezul copiilor, care, deşi nu au păcate precum cei mari, moştenesc aplecarea spre păcat, care vine de la Adam şi Eva.

Acest păcat strămoşesc ar fi adus primilor oameni pierderea harului lui Dumnezeu, adică ruperea legăturii cu

Dumnezeu, slăbirea chipului lui Dumnezeu în om, prin înclinarea mai mult spre rău decât spre bine. Ei au pierdut liniştea trupului, căci păcatul a trezit în ei pofta cărnii, deschizând trupurile lor plăcerilor şi necurățiilor.

Pedeapsa cea mai mare a păcatului strămoşesc a fost *moarte* a, care *după Sfântul Apostol Pavel* nu este altceva decât plata păcatului.

Dumnezeu a vestit primilor oameni că vor muri dacă nu vor asculta porunca.

*

De remarcat faptul că la judecata individuală a spiritului după moarte, alături de spiritele superioare, se află şi spiritele satanice. Acestea se află de față la judecarea faptelor şi gândurilor noastre din timpul vieții pământeşti, pentru că divinitatea doreşte ca judecata ce se face să fie dreaptă, luând în considerație atât faptele bune, cât şi pe cele rele pe care le evidențiază tocmai aceste spirite satanice, fapte pe care, dacă noi le-am uitat sau am vrea să le uităm, acestea le scot la iveală.

Spiritele diavolare sunt acelea care ne determină să păcătuim, păcatul fiind călcarea cu deplină ştiință şi de bunăvoie prin gând, cuvânt sau faptă, a legilor divine, iar

pentru că voia lui Dumnezeu se arată în legile sale, păcatul se mai numeşte şi *fărădelege*.

Păcatul este urmarea liberului arbitru sau a voinței libere pe care Dumnezeu a lăsat-o omului. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu doreşte păcatul, dar îl îngăduie, lăsând omului libertatea să aleagă.

Revolta spiritelor satanice împotriva lui Dumnezeu a avut loc tocmai pentru că toate spiritele beneficiază de un liber arbitru, de o libertate. Depinde de felul cum aceştia şi-o folosesc.

Dumnezeu nu distruge şi nu a distrus aceste spirite rele, le-a lăsat tocmai pentru a avea un termen de comparație a faptelor noastre.

Rădăcina păcatului stă în poftă, în voința liberă a omului, dar naşterea păcatului depinde de unele condiții şi este urmarea ispitei. Or, tocmai ispita la păcat este o acțiune a diavolului.

Forța demonică a fost folosită de-a lungul secolelor în practica magiei negre în diferite acțiuni. Una dintre practicile cele mai cunoscute care folosesc puterea spiritului satanic este cea legată de sexualitate - vrăjitoria ce se referă la legatul eghileților, adică procedeele de care se foloseşte diavolul pentru a împiedica o căsătorie. Împotriva acestor fenomene sexuale de temut, se luau măsura de prevedere de a se pune în grădina casei globuri de sticle, sprijinite pe nişte țăruşi bătuți în pământ.

Acțiunea răului prin intervenția spiritului satanic se manifestă şi în farmecele ce se fac animalelor, provocându-le avorturi sau chiar, moartea.

Cele mai temute acțiuni diabolice se referă la formule prin care se producea moartea, folosindu-se figurine de ceară asupra cărora prin cuvinte se arunca încărcătura

malefică.

Figurina de ceară era înlocuită cu inima unui animal, iar această figurină sau inimă de animal reprezenta inima omului ce trebuia să moară în finalul acestei operații magice.

În Franța această practică a fost folosită de astrologul Ruggieri.

Tot acțiunii spiritului satanic se datorează cazurile de posedare, când spiritul unui om este substituit cu unul diavolar. Este celebru cazul a două călugărițe din Aix, Madeleine de Mandol şi Louise Capei, care, atinse de convulsii, l-au acuzat pe un preot din Marsilia, Louis Gaufridi, că le-a vrăjit, trimițându-i pe diavolii Belzebut, Verin, Liviatan.

În urma procesului instituit, preotul a recunoscut că a recurs la folosirea spiritelor satanice, şi pentru asta a fost ars pe rug în anul 1609.

Printre numeroasele cazuri de magie neagră, este şi cel al morții bunicii lui Oliver Cromwell, în 1590, prin acțiunea vrăjitoarei Alice S amu el, care a fost spânzurată cu ginerele său, în 1593.

Dacă ar fi să explicăm ce-l reprezintă pe diavol, din punct de vedere spiritual, atunci l-am încadra în categoria spiritelor celor mai josnice, aşa cum este el în creația poeților englezi Milton şi Byron, un luptător împotriva lui Dumnezeu. Acest înger căzut nu este de acord cu ordinea universală instalată de Dumnezeu şi este înzestrat cu însuşiri opuse virtuților creştine.

*

Evangheliile opun puterii şi mândriei, neputința şi smerenia, luptei şi protestului, supunerea şi iertarea.

Hristos i-a adresat lui Petru, cel mai apropiat dintre

ucenicii săi, cuvintele pline de mânie: *„înapoia mea, Satano, căci tu nu cugeți cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor (Marcu 8:33).*

Atracția negativă pe care o exercită duşmanii Domnului se explică prin aceea că ei justifică principiile omeneşti, pe care însă religia le condamnă.

În poemul *Faust* al lui Goethe, Mefistotel, punând în discuție sensul creației lui Dumnezeu, în care el vede o lume neînsemnată ce rivalizează cu veşnicul nimic, vede inconsistența lumii în primul rând şi nimicnicia creației supreme, omul, care n-a putut folosi rațiunea, darul lui Dumnezeu, decât pentru a fi mai bestial, ca orice animal. Aceşti autori au atribuit Satanei spiritul ispititor, duhul rău, ceva ce înalță şi înnobilează depravarea lui, împotrivirea inflexibilă şi invincibilă față de Dumnezeu şi disprețul suveran față de suferință, în locul supunerii.

Ca orice spirit din astral, şi spiritul satanic este înzestrat cu gândire, memorie, voință şi inteligență, dar el îşi foloseşte aceste atribute numai pentru producerea răului.

Influența spiritelor încarnate asupra oamenilor se face prin gând şi tot prin gând sunt chemate de vrăjitori, pentru a le supune voinței lor, a le face să acționeze conform planurilor lor.

Toată această comunicare se face în mod telepatic, gândul fiind recepționat de subconştientul persoanei ce urmează a fi vrăjită, care recepționează gândul, îl decodifică, înțelegându-i sensul, şi, conform informației primite prin gând, acționează, dând ordine inconştiente în organism care materializează scopul propus.

Dacă vrăjitorul îşi imaginează desfăşurarea acțiunilor pe care le doreşte şi le transmite, subconştientul

reacționează şi mai puternic, căci, de fapt, toate gândurile sunt decodificate în ultimă instanță în imagini, cum, de altfel, toate amintirile din

Eul nostru, adică din spirit, se înmagazinează tot sub formă de imagini. Atunci când se regresează în timp un individ prin hipnoză şi i se cere să-şi amintească scene din actuala lui viață sau din alte vieți anterioare, el o face descriindu-se pe sine, sub formă de imagini, ca şi când s-ar privi pe sine însuşi din afara corpului său.

Mijloacele practice prin care se realizează vrăjitoria sunt foarte numeroase. Să luăm, de exemplu, mătrăguna. Ea se foloseşte atât în practica magiei albe, cât şi în magia neagră.

Astfel, împreună cu hreanul, este folosită frecvent în vrăjile de dragoste.

Pentru aceasta, mătrăguna este adusă din locuri întunecoase îndepărtate, de către două fete sau două femei bătrâne, care o culeg pe nemâncate într-o anumită zi.

În drum spre pădurea de unde este culeasă mătrăguna, nu au voie să vorbească cu nimeni, iar în pădure, căutând planta, spun un anumit descântec. Când o găsesc, ele se dezbracă până la piele, îngenunchează şi se apleacă de trei ori până la pământ, cu fața spre răsărit, şi apoi înconjoară planta de trei ori. După ce se scoate mătrăguna cu sapa, ea este culeasă orientând-o spre răsărit, iar în groapa rămasă, se pun pâine, sare şi eventual un ban, ceea ce simbolizează plata pentru plantă, căci altfel spiritele s-ar răzbuna. După aceasta, groapa se acoperă cu pământ şi culegătoarele fac trei plecăciuni spre apus, apoi două culegătoare se aşază spate în spate, una cu fața spre răsărit şi alta cu fața spre apus. Cea de la apus ridică mătrăguna şi o predă celeilalte.

Mătrăguna este folosită pentru căsătorie, pentru dragoste, dar şi în magia neagră, pentru a provoca boli, pentru a „lega” bărbații, şi chiar pentru moarte.

Este de remarcat că aşezarea cu fața spre răsărit şi spre apus semnifică prosternarea față de forțele spiritelor bune şi respectiv față de forțele spiritelor diavolare.

*

Aruncarea sării în groapa ce rămâne după scoaterea mătrăgunei are scopul de alunga spiritele satanice, care fug de sare şi de tămâie.

În realitate, în afară de efectul telepatic pe care îl produc vrăjitoarele, un rol are şi corpul eteric al plantei, care are memorie, inteligență şi voință şi care răspunde tot la acțiunea gândului, atribute pe care le pune în acțiune atunci când persoana ce urmează a fi vrăjită vine în contact cu planta.

Acțiunea corpului eteric al plantei se face tot la nivelul subconştientului.

În general, vrăjile se fac în timpul nopții, mai ales cele de magie neagră. Explicația este aceea că în timpul nopții, în somn, corpul astral al omului se află în afara corpului fizic, în lumea astrală, şi, în acest fel, se poate comunica cu el în mod direct, căci în timpul zilei se poate comunica cu el numai prin intermediul subconştientului.

Adresându-se direct corpului astral, acesta interceptează chemarea magică şi, revenind în om, o dată cu trezirea lui din somn, pune în acțiune mesajul telepatic magic pe care l-a primit, adresându-se tot subconştientului.

Grecii îl consideră pe Hermes fondator al magiei. Acesta l-a ajutat pe Ulise să învingă vrăjile Circei. *Biblia* îl consideră ca fondator al magiei pe Seth, al treilea fiu al lui

Adam şi al Evei, ca şi pe Kham, al doilea fiu al lui Noe.

Persanii consideră ca fondator al magiei pe profetul Zaratrustra.

Inițiați în actul magiei au fost Orfeu, Homer, Pitagora, Platon, Lycurg, Calisthene şi alții, care călătoriseră în India, Caldeea şi Egipt.

Sub domnia lui Nabucodonosor al II-lea (605-562 î.e.n), magicienii erau cunoscuți ca făcând parte din patru categorii:

- Khartuminii sau fermecătorii, care produceau efectul lor prin privire;
- Asafinii sau tălmăcitorii de vise;
- Hasdinii sau ghicitorii în stele;
- Meskhafmii, adică vrăjitorii care foloseau droguri preparate din ierburi veninoase, din sânge, din cadavre şi excremente

Se bănuieşte că Alexandru Macedon a murit după ce a băut o cupă de vin, în care s-a turnat apă rece, vrăjită. La această acțiune ar fi participat un grup de complotişti conduşi de Antipater, iar cupa respectivă i-ar fi dat-o lui Alexandru cel Mare, Iolaus. Această apă vrăjită se putea păstra numai într-o copită de măgar, căci era foarte acidă şi, din această cauză, ținută mai mult, spărgea orice vas obişnuit.

Magia neagră a fost practicat [intens în timpul asirocaldeenilor, aceştia fiind inventatorii apei descântate ce se foloseşte şi astăzi.

O altă practică inventată de ei a fost substituirea persoanelor vrăjite prin figurine. Executate din ceară, lut sau bitum, figurinele reprezentau persoanele cărora urma să li se facă rău.

Tot ei au folosit practica legării unui nod la o sfoară,

căci astfel legau vrăjile. Formulele magice erau rostite noaptea, pentru ca spiritele diavolare să intre mai direct în contact cu spiritul celui vrăjit.

Magia a fost cunoscută de toate popoarele din Antichitate, împăratul Augustin a ars în piața publică două mii de cărți magice confiscate de la vrăjitori. Împăratul Tiberiu a deportat în Sardinia patru mii de persoane bănuite a practica vrăjitoria.

Credința în diavol este străveche. Ea stă la baza magiei, dar şi a religiei. Ideea existenței lui o găsim la toate popoarele: indieni, greci, egipteni, iranieni, evrei.

Cei mai vechi demoni la evrei erau reprezentați prin creaturi asemănătoare omului, dar cu aspect monstruos.

Ideea existenței diavolului la evrei corespunde cu robia *lor* babiloniană, adică în perioada 586-538 î.e.n., ceea ce semnifică preluarea ideii de la babilonieni.

*

În această perioadă, apar cele şapte nume ale diavolului: Belzebuth, Sammuel, Pyton, Asmodeu, Belial, Lucifer şi Satana.

Belzebuth a fost denumit de evrei „prințul demonului”.

Oracolul de la Acaron a fost consultat de regele iudeilor Achaziah, pentru a-i cere ajutor în vindecarea unei răni.

Sammuel este considerat şi el prinț al demonului, aşa cum arată comentariile mistice ale evreilor asupra *Pentateucului*, el fiind în acelaşi timp şi prințul morții. El ar fi trimis şarpele să o înşele pe Eva, îndemnând-o să muşte din fructul oprit şi să îi dea şi lui Adam să mănânce.

Pyton are o origine neclară - apare prima dată în *Deuteronom*.

El ar fi ucis şarpele piton şi, cum la evrei exista mitul

şarpelui satanic, între acest personaj biblic şi piton s-a creat o legătură, Pyton devenind astfel un spirit al demonilor.

Asmodeu este spiritul rău care a ucis cei şapte bărbați ai Sarei, înainte de a se căsători cu ea. Un al optulea bărbat, tânărul Tobie, este trimis de îngerul Rafael să o ia de nevastă pe Sara, care tocmai îşi pusese în gând să se sinucidă. Tobie, auzind povestea fetei, la început a refuzat, dar îngerul Rafael l-a învățat un şiretlic ca atunci când va intra în camera nupțială să ducă cu el o cățuie, în care să ardă inimă şi ficat de peşte. Simțind mirosul, Asmodeu a fugit. Asmodeau a fost asimilat cu rangul de rege al umbrelor.

Belial semnifică în ebraică nimicnicie, răutate, nenorocire, spirit de demon, opus lui Iahve.

Lucifer se găseşte, de asemenea, în textul biblic. El ar reprezenta îngerul căzut în iad, păstrând pentru căpetenia diavolilor denumirea de Lucifer.

Satana în ebraică înseamnă „adversar", „inamic", „calomniator". El apare în nomenclatura demonologică, începând cu *Cărțile Regilor*, componente ale *Vechiului Testament*. Se găseşte şi în doctrina creştină. El apare ca un acuzator şi duşman al lui Dumnezeu. În timp ce Dumnezeu este personificarea binelui, Satana devine personificarea răului. Satana este invocată de vrăjitori în practica magiei negre.

Conciliul de la Toledo (447) aduce definiția teologică a concepției despre diavol, iar Conciliul de la Constantinopol (547) va stipula eternitatea prezumtivă a demonilor.

La poporul român, imaginea diavolului a avut o reprezentare pitorească.

Avestița (diavolul) putea să se transforme în muscă, în

pisică, în câine, în găină.

Acest demon avea nouăsprezece nume: Avestița, Avazura, Brano, Pabirona, Zaea, Liba, Muza, Dezana, Nazarana, Petia, Grobina, Grango, Labra, Cadakia, Năfruța, Necorinda, Grădina, Zura şi Zusa.

În literatura românească, apar şi alte denumiri ale diavolului, cum ar fi: Samca, Naiba, Avezuia, Glicoda, Chiropa, Scorpia, Goia, Ioha, Paha, Zezaia, Suduca, Vezena, Zalina, Chieva, Verbeza, Zolobina, Tichiuță, Nichiduță, Michiduță, Borza, Necuratul, Scaraoschi, Drac şi multe altele.

Împăratul Constantin cel Mare a fost primul împărat creştin care a interzis magia, vrăjitoria, pentru motivul că unelteşte cu diavolul, a fost declarată activitate satanică, iar vrăjitorul, cleric al Satanei.

În anul 1183, papa Lucius al VII-lea dispune în numele Bisericii ca vrăjitorii să fie arşi pe rug.

Conform textului cunoscut sub numele de „Canonul episcopului” din arhivele Vaticanului, care cuprindea hotărârea Conciliului de la Ancara, ținut în anul 312, oricine credea în vrăjitorie nu mai aparținea lui Dumnezeu, ci aparținea diavolului.

Unii teologi au calculat chiar numărul diavolilor, ajungând la concluzia că sunt şapte milioane patru sute nouă mii o sută douăzeci şi şapte, ce se află sub comanda a şaptezeci şi nouă de căpetenii.

După alții, numărul lor ar fi douăzeci şi nouă de milioane trei sute zece mii şase sute nouăzeci şi şase de draci împărțiți în şaizeci şi şase de cohorte.

După Dom Calmet, ierarhizarea diavolilor ar fi următoarea:

- Lucifer - monarh - rege;

- Belzebutli, locotenent al lui Lucifer;
- Astaroth, prinț de tron;
- Beemoth, prim-ministru;
- Belphegor, general;
- Sabathan, colonel;
- Axaphat, centurion.

Se consideră că diavolii trăiesc şase sute optzeci de mii patru sute de ani.

Sectanții albigenzi din Languedoc au proclamat principiul egalității binelui şi răului, care echivala cu egalitatea dintre spiritul lui Dumnezeu şi spiritul satanic. Aceasta a fost considerată o erezie şi împotriva lor s-a format ordinul călugărilor dominicani, pentru a-i aduce la credința dreaptă, în anul 1206, la Toulouse, în Franța. Apoi s-a trecut la forță împotriva albigenzilor, care au fost învinşi în localitatea Muret, în 1213, şi la Toulouse, în 1218, război la care a participat chiar regele Franței, Ludovic al VIII-lea. Nereuşind să-i anihileze, papa Grigore al IX-lea organizează în anul 1233 un tribunal special, pe care îl încredințează călugărilor dominicani pentru a-i judeca pe ereticii din Languedoc. Acest tribunal a fost numit Inchiziție.

În 1542, papa Paul al III-lea a reorganizat Inchiziția, dând-o ordinului iezuiților, un ordin religios fondat de un călugăr spaniol, Ignațiu de Loyola. Această Inchiziție va dura până în anul 1808, când a fost suprimată de Napoleon Bonaparte.

Începând cu bula papală „Super Illius Specula”, emisă de papa Ioan al XXII-lea în 1326, vrăjitoria a trecut în rândul ereziilor şi magicienii sau vrăjitorii vor fi arşi pe rug.

*

Conținutul literaturii referitoare la diavol se transformă în principii teologice, consfințite de Universitatea din Paris în 1396.

Sub jurisdicția Inchiziției, de-a lungul a şapte secole, au fost arşi pe rug o sută de mii de oameni, dar numărul lor se pare că a fost de cinci ori mai mare.

Printre cei arşi pe rug, este citat şi mareşalul Franței, Gilles de Montmorency Laval de Retz, care a fost ars pe rug la Nantes. Cavalerii acuzați de conlucrare cu Satana, care purtau amulete diabolice, au fost de asemenea arşi pe rug.

În Transilvania au fost arse de vii, în 1686, mai multe femei; care au fost învinuite că au făcut vrăjitorie împotriva soției principelui Mihai Apafi I. Alte procese au avut loc la Braşov, la Sibiu şi Sighişoara.

Spiritul satanic se poate substitui spiritului unui om, în procesul de posedare. Când diavolul nu poate pătrunde în interiorul corpului, doar îl agită şi îl chinuie - aceşti oameni sunt obsedați de diavoli.

În 1552, la Roma, o sută de călugărițe au fost posedate de diavol. Fenomenul s-a mai remarcat la mănăstirea din Kemdrop, apoi la călugărițele din Verriers şi Cevennes.

Practica magiei negre în grup era cunoscută sub denumirea de Sabat. Se practica în nopțile de miercuri spre joi şi vineri spre sâmbătă. Reuniunea se făcea într-un loc izolat, pe malul unui lac, în mijlocul unei păduri întunecoase, la o încrucişare de drumuri. Cei ce participau la Sabat se ungeau pe corp cu o anumită pomadă. Când toți vrăjitorii erau adunați, se materializa diavolul sub forma unui țap cu coame lungi, având fața umană, barba ascuțită, nas coroiat şi pielea neagră.

Diavolul se putea materializa şi sub forma unui şoricel

care creştea apoi în timpul ritualului. De asemenea, se putea materializa şi sub formă de măgar, pisică, şarpe, vultur, bivol sau copoi, dar întotdeauna cu fața umană şi de culoare neagră.

*

Conform legendelor, ceremonia Sabatului începea prin dansul broaştelor-țestoase. Decanul vrăjitorilor se aşeza în mijloc şi se dezbrăca, rămânând gol. Vrăjitorii veneau unul câte unul, se prosternau înaintea lui Satan, care purta pe cap o coroană de coame negre, şi îl sărutau pe bot, jurând cu mâna stângă întinsă că-i aparțin cu trup şi suflet. Apoi serveau pâine de mei, tocană cu came de broască-râioasă, de hoți spânzurați sau de copii morți la naştere. De asemenea, beau vinuri colorate cu fiere şi care conțineau afrodiziace. Vrăjitorii trebuiau să mănânce şi să bea până se îmbătau, după care se urcau pe masă şi toastau pentru gloria infernului. După ce spuneau diavolului tot răul pe care l-au făcut, intrau într-o stare de convulsii. La un moment dat, se auzea un zgomot puternic, un cocoş care cânta şi tot ritualul înceta.

Poțiunea magică era un produs pe care ştiau să-l prepare vrăjitorii bătrâni, din unsori şi ingrediente, iar secretul se transmitea sub jurământ unui singur vrăjitor. Vrăjitorii se ungeau cu această pomadă în seara ce preceda Sabatul. Aceste licori aveau efectul drogurilor de astăzi şi explică în parte acțiunea de desprindere a corpului astral, dând posibilitatea spiritelor satanice să se introducă în corpul vrăjitorilor şi să înlocuiască spiritele acestora. Altfel spus, aceşti vrăjitori, în timpul Sabatului, erau toți posedați de diavol.

Licoarea magică conținea sânge de liliac, grăsime de copil, praf de omag, mandragora şi mac.

În procedeul de legare a eghileților care îi face pe tineri impotenți, vrăjitorul făcea noduri pe un fir de ață, în timpul oficierii căsătoriei acestora, rostind cuvinte magice.

În 1558, la Paris, a fost condamnat la moarte Abel de la Rue pentru crima de a fi legat prin vrăji mai mulți tineri căsătoriți.

La Bordeaux, a fost ars de viu în 1618 un legător prin vrăji.

Chiar Biserica catolică în Conciliile de la Milano şi Tours şi la sinodurile de la Monte Casino, Ferrara şi Melun a luat poziție împotriva lor.

Dezlegarea de farmece şi-au însuşit-o şi preoții. Manoperele de dezlegare în popor sunt foarte numeroase. Cel ce era vrăjit trebuia să meargă pe malul unui lac, însoțit de vrăjitoare, aducând acolo o tijă de trestie umplută cu sare, o alta, plină cu spirt, un pui negru de găină şi un arc de vie. Pe malul lacului, vrăjitoarea spunea o formulă magică pentru a dezlega farmecele.

Acțiunea spiritului diavolar are rol şi în blestem, cuvânt care vine din limba latină, de la cuvântul *blestimare*, având sensul de „a-i trimite prin magie un rău cuiva". Cel mai teribil blestem este acela al părinților împotriva copiilor, sau al preoților contra necredincioşilor.

Blestemul religios copiază pe cel din popor.

Moliftele Sfanțului Vasile cel Mare: *„Te blestem pe tine, începătorul răutăților şi al hulei, căpetenia împotrivirii şi urzitorul vicleniei…"*, iar în blestemul Sfântului Ioan Gură de Aur, blestemul capătă o formulă de somație. Adresându-se diavolului, îi spune: *„înființează-te, teme-te, depărtează-te, pieri, fugi, tu care ai căzut din cer, şi împreună cu tine toate duhurile cele viclene, duhul necurățeniei, duhul vicleşugului, duhul cel de noapte, cel de*

zi, cel de la miezul nopții, duhul nălucirii etc.”.

Se considera că spiritele rele vin din direcția miazănoapte şi de aceea în jurul cetăților geto-dacice se făceau şanțuri duble în această direcție.

Legenda întemeierii Romei spune că Romulus a trasat această brazdă rituală şi profanarea ei a dus la moartea lui Remus. Aceasta este o închipuire a poporului, căci acțiunea spiritelor diavolare se produce prin telepatie, prin gândul lor venit din astral, indiferent de punctele cardinale.

Este interesant şi misterul găinii negre, folosit în magie.

Nu orice găină neagră însă, ci numai cea ieşită din ouă descântate, păstrându-se numai puii negri. Vrăjitorul face un pact cu diavolul, printr-un ritual vrăjitoresc: *„Promit Marelui Lucifer de a-l răsplăti peste douăzeci de ani, cu corpul şi sufletul meu, de toate comorile ce-mi va da, drept care m-am iscălit”.* Acest pact este descris deosebit de bine de Goethe în *Faust*, carte la care autorul a lucrat timp de şase decenii, până la vârsta de optzeci şi doi de ani. Această temă este reluată de numeroşi scriitori: Marlowe, Heine, Lenau, Th. Mann, Puşkin, Lermontov, Valery, precum şi de muzicieni: Gounod, Berlioz, Liszt, Wagner şi de artişti plastici: Rembrandt, Delacroix.

Înnodarea şnurului, adică şnurul care închide partea din față a pantalonilor, este practica de magie neagră cea mai de temut pentru căsătoriți, căci poate provoca impotența bărbatului pentru o singură femeie sau pentru toate femeile.

Pentru a scăpa de această impotență, în Bretania bărbații urinează prin verighetă într-o vineri de dimineața, când răsare soarele, şi spune de trei ori cuvântul „yemon”.

Pentru a se face farmece unui bărbat să se îndrăgostească de o altă femeie decât cea cu care este căsătorit, se fac vrăji care au efect în trupul lui sau în afara trupului; astfel, în primul caz se amestecă azima de împărtăşanie sfinţită sau nu, însemnată cu litere de sânge. Femeia poate da bărbatului sângele menstrual să-l bea, iar bărbaţii dau femeilor sperma.

Farmecul de dragoste cu ajutorul Satanei în afara trupului se face cu păr, vârfuri de unghii, de la persoanele ce urmează să fie făcute să iubească, oase de broască, creier de pisică, părţi genitale de lup, care se ascund într-o legătură şi se pun într-o haină sau sub patul persoanei ce trebuie vrăjită.

Se mai face cu o broască râioasă, care are ochii cusuţi sau gura cusută, şi care se introduce într-o oală ce se aşază în camera celui ce urmează să fie vrăjit.

Vrăjile se mai fac cu figurine de ceară care se botează cu numele celor care urmează să fie fermecaţi, apoi se pun lângă un foc până când se topesc.

*

Deochiul este o altă acţiune satanică şi el se poate adresa omului, dar şi animalelor şi plantelor.

Deochiul prin laudă se poate îndepărta prin urări de sănătate celui ce te laudă, iar dacă deochiul urmează unei priviri fixe, cel deocheat trebuie să mănânce imediat ceva.

Este foarte important cum, în timpul Inchiziţiei, teologii şi jurisconsulţii depistau persoanele pe care le considerau posedate de diavol: aceştia nu puteau suferi mirosul de trandafiri, apoi începeau să vorbească o limbă pe care n-au învăţat-o niciodată şi, în general, erau persoane agitate şi neliniştite.

Spiritele satanice care se invocă în vrăjitorie sunt:

Encitif, Lediathan, Behemond, Accaron, Dagon, Asmodeu, Aman şi Astarod.

În Australia, vrăjitorii aborigeni poartă asupra lor picior de şopârlă de care este prins un smoc de păr omenesc. Dacă acest os este îndreptat spre un om şi însoțit de un blestem aducător de moarte, omul se îmbolnăveşte şi moare, căci nicio intervenție medicală nu-l poate salva. Oamenii care mor prin magie neagră nu prezintă niciun fel de leziune organică.

Când se foloseşte vrăjitoria vuddu, victima începe să respire foarte repede, inima bate din ce în ce mai rapid, până când intră într-o contracție permanentă şi moartea se produce prin stop cardiac. Se produce o hemoconcentrație din cauza deplasării plasmei în țesuturi, aşa cum se întâmplă în şocul traumatic sau chirurgical.

În multe cazuri de morți prin magie neagră, doctorii pun diagnosticul de dezechilibru brusc hemodinamic sau de tahicardie ventriculară paroxistică, termeni care traduc, în final, modul prin care se opreşte inima. Aceste manifestări se produc în corp, pe cale psihosomatică.

Spiritul vrăjitorului se adresează subconştientului victimei care îşi provoacă moartea propriului său corp fizic.

*

Sunt semnificative din acest punct de vedere şi cazurile altor boli ce se produc prin telepatie.

În Cehoslovacia s-au efectuat cercetări în acest sens, reuşind să se producă crize de astm bronşic, prin telepatie, la oameni perfect sănătoşi, numai transmițând gândul că acesta este bolnav de astm.

Stepan Figar, din Praga, a observat că se pot produce şi accese de hipertensiune la oameni aflați la mare

distanță.

În toate aceste cazuri de moarte subită prin magie neagră, cauza directă a morții este şocul.

Prin magie neagră se pot produce cataplexia, când omul cade lent la pământ, cu ochii închişi, absolut incapabil să facă vreo mişcare sau să scoată vreun sunet, dar rămâne conştient şi îşi dă seama perfect de tot ce se întâmplă.

CLONAREA OMULUI ESTE DE INSPIRAŢIE LUCIFERICĂ

Pentru a înțelege cum influențează spiritul satanic activitatea unui individ, trebuie să facem o incursiune în straturile conştiinței umane.

După Hartmann şi Schopenhauer, conştiința omului ar fi o voință inconştientă, o substanță imaterială, răspândită peste tot în univers şi care, pătrunzând în organism, acționează asupra rădăcinilor nervoase şi asupra creierului.

Psihicul uman se poate diviza în inconştientul din viața cognitivă care cuprinde senzațiile infraliminale, inconştientul din viața afectivă, acțiuni care se fac involuntar şi care explică stările noastre de spirit, diverse preferințe sau aversiuni.

Cheia cunoaşterii conştiinței se află în inconştient. Aceasta nu cunoaşte repaus, nici somnul nu o oboseşte, cel mult o reduce.

Colsenet afirma că viața psihică este răspândită în întregul organism şi amestecată intim cu viața fiziologică. Actele conştiente sunt pregătite fără ştirea noastră prin influențe secrete în subconştient.

Myers descrie o conştiință supraliminală şi o conştiință subliminala sau ultramarginală, un prag al conştiinței.

Numeroase fenomene, cum ar *fi senzații*, *idei şi emoții*, rămân cantonate în conştiința subliminală, fiind aduse foarte rar în curentul supraliminal al conştiinței. În conştiința supraliminală se află gândirea şi voința, care reprezintă cel mai de sus centru ai ei, apoi urmează centrul mijlociu care determină mişcările musculaturii,

circulația şi alte acte fiziologice ale organismului.

În zona conştiinței subliminale se află centri care dau inspirația din anumite situații precare şi o filmotecă a viselor, iar în centrul inferior al conştiinței subliminale se află sediul activității rudimentare şi oculte.

Conştiința supraliminală este determinată de conştiința subliminală.

Se poate spune că omul posedă două suflete, esențial fiind cel subliminal, căci acesta este etern şi în directă comunicare cu Dumnezeu. El îşi trage originea dintr-un univers spiritual care este în legătură cu spiritul omului.

Personalitățile multiple pe care le manifestă omul în regresia în timp explică reîncarnările succesive ale aceluiaşi suflet. Cea mai înaltă treaptă a inconştientului o constituie subconştientul, care este tot un gen de conştiință situată dedesubtul conştiinței. Unele informații aflate în subconştient influențează în mod conştient activitatea conştientă a omului.

Sugestiile date prin hipnoză conştientului sunt preluate de acesta şi rămân inconştiente pentru conştiință, deşi acționează atât asupra proceselor fiziologice din organism, cât şi asupra conştiinței.

Acțiunea magiei şi vrăjitoriei prin transmiterea gândului de către aceşti vrăjitori prin telepatie sunt preluate de subconştient sub formă de imagini, iar acestea acționează asupra activității noastre conştiente fără ca noi să ne dăm seama că, de fapt, execută nişte ordine care sunt străine voinței noastre, ele aparținând unui alt spirit. Se produc astfel modificări în psihicul uman şi în activitatea fiziologică normală a organismului, producând chiar moartea omului. În morțile produse prin vrăjitoria vuddu, omul moare prin modificări hidroelectrolitice ce se

produc în organismul uman.

*

Există un ceas spiritual al subconştientului care declanşează acţiunea conştientă indusă telepatic prin actul magici şi vrăjitoriei. Acest ceas spiritual corespunde timpului marcat de ceasul biologic al organismului şi de ceasul ce măsoară timpul cronologic al universului. Un act de magie sau de vrăjitorie transmis telepatic subconştientului unui individ acţionează asupra conştiinţei acestuia, exact pe perioada de timp care a fost transmisă de vrăjitor. Dacă unui individ aflat în stare de hipnoză, deci cu conştiinţa suprimată, i se transmite un ordin de a executa o acţiune la o dată ce va urma peste un timp determinat, revenit în stare de trezire normală, el nu-şi aminteşte acest ordin, dar la data exactă când trebuia să facă acţiunea respectivă, îşi întrerupe orice activitate şi execută acel ordin. Ceasul spiritual aflat în subconştient se suprapune ceasului sideral ce măsoară timpul.

Ceasul spiritual comunică şi cu ceasul biologic al organismului pe care îl influenţează, căci se poate comanda o acţiune biologică în organism la un anumit timp, care ne trezeşte din somn la ora pe care o transmite conştient înainte de culcare subconştientului. Primind în mod telepatic gândurile vrăjitorului sub formă de imagini, subconştientul le decodifică fără a le cenzura, şi nu va elimina gândurile malefice. El reacţionează aşa cum i-a fost transmis gândul de bine sau de rău asupra organismului. La fiecare gând, subconştientul reacţionează prin răspunsuri-simbol pe baza unor înregistrări arhetipale, chiar dacă răspunsurile sunt dăunătoare organismului, producând uneori chiar moartea.

Dacă unui individ aflat în hipnoză îi sugerăm că îl atingem cu un fier înroşit, se produce o arsură în locul atins, deşi l-am atins cu un corp rece.

Vrăjitorul face o figurină de ceară pe care o doreşte subiectul ce urmează a fi vrăjit, o înțeapă cu un corp oarecare în dreptul inimii, corp pe care îl gândeşte a fi un cuțit, şi persoana închipuită a fi figurina de ceară moare subit printr-un atac de cord. Înregistrarea gândului vrăjitorului rămâne în subconştient atât timp cât a gândit vrăjitorul, nu este necesară o acțiune zilnică a lui. Se face o subordonare totală a conştiinței normale a individului conştiinței subconştientului, care de fapt reprezintă voința vrăjitorului.

Psihicul subliminal explică telepatia, clarviziunea, precogniția şi psihochinezia.

Prin telepatie se face comunicarea dintre două psihicuri.

Prin clarviziune se obțin informații despre anumite lucruri, cum ar fi obiecte pierdute, despre care nu mai există cunoştințe.

Prin premoniție putem cunoaşte un eveniment care va avea loc în viitor.

Prin psihochinezie se pot influența lucruri aflate la distanță prin gândire.

Psihicul conştient nu poate recepționa decât o fracțiune din informațiile pe care simțurile le percep tot timpul. El se apără de milioane de informații care ar bombarda conştiința, folosindu-se de diferite bariere, pentru a nu primi decât informațiile temporare.

Percepția subliminală este permanentă, dar nu ne dăm seama de ea. În sfera subconştientului intră toate procesele fizice şi psihice din afara stării controlate şi

conştiente.

Psihicul subliminal reține toate experimentele în totalitatea lor. La acest nivel ajung informațiile din digestie, circulație, sânge, temperatura corpului, din respirație, din funcționarea glandelor cu secreție internă şi din toate segmentele ce conduc la homeostazie.

În general, psihicul subliminal primeşte circa o sută de milioane de bioinformații pe secundă, numai din interiorul organismului, dar el mai primeşte informații şi prin organele de simț şi prin telepatie de la entitățile spirituale existente în spațiu. Toate acestea se rețin în psihicul subliminal.

*

La nivel subliminal, vedem, auzim, simțim şi ne amintim totul în cele mai mici amănunte. Se poate spune că procesul evoluției constă în integrarea permanentă a psihicului conştient în cel subconştient. O contopire a acestor două conştiințe aduce cu sine puteri magice şi o creştere uriaşă a puterii de înțelegere.

Psihicul conştient nu poate percepe decât aproximativ şapte lucruri deodată, pentru că această conştiință subliminală are o serie de bariere protectoare, adevărate filtre care apără conştientul de o suprasolicitare.

Percepția subliminală modifică percepția noastră conştientă. Omul este la cheremul propriului său inconştient, cu temerile şi animozitățile sale. Când barierele de protecție nu mai funcționează, omul devine psihopat. Evenimentele de zi cu zi, comportamentul nostru zilnic, starea de spirit şi gândurile noastre sunt generate în totalitate de psihicul subliminal. Nu vedem decât ceea ce vrea subconştientul, nu gândim decât ceea ce subconştientul vrea să gândim şi nu auzim decât ceea ce

vrea subconştientul să auzim.

Universul este în ultimă instanță de natură mentală, iar inconştientul face legătura dintre psihicul nostru individual şi câmpul mental universal.

Limbajul subconştientului este un limbaj al simbolismului care este comun tuturor popoarelor, în toate culturile şi în toate timpurile. Acesta este un proces primar, gândul este înțeles de subconştient, indiferent de limbile pe care le vorbesc popoarele, el răspunde prin simboluri şi arhetipuri ancestrale. Gândul ca proces primar pare o metodă de cunoaştere comună tuturor culturilor, numai formele de exprimare verbală diferă, căci forma de gândire simbolicoimaginativă ne reuneşte pe toți într-o singură rasă. Psihicul Universal, limba pământului-mamă gândeşte prin intermediul simbolurilor, imaginea transmisă prin gând este decodificată la fel de toate rasele omeneşti şi, mai mult, de tot ceea ce este viu: om, animal sau plante. Poate să fie aceasta o dovadă că

Dumnezeu a creat lumea prin energiile gândului său. Psihicul subliminal gândeşte prin simboluri, iar psihicul conştient şi convingerile sale nu au nicio putere să se opună rezoluțiilor limbajului destinat subconştientului. Legătura dintre Dumnezeu şi om se face la nivelul subconştientului. După unii autori, subconştientul ar fi localizat la nivelul sistemului limbic de la baza creierului. Acesta ar fi la nivelul psihicului instinctiv şi emotiv care prevesteşte o primejdie.

Procesele subconştiente se desfăşoară în creierul subcortical şi la nivelul sistemului nervos neurovegetativ sau autonom.

Informațiile ajunse la nivelul sistemului limbic pot ajunge în planul conştient şi invers, acesta are legătură cu

hipotalamusul, de la baza creierului, care este „centrala de comandă” a sistemului nervos neurovegetativ autonom, care include şi glanda hipofiză sau pituitară.

Sistemul nervos autonom este compus din două părți: sistemul simpatic şi parasimpatic.

Simpaticul ne pregăteşte de o acțiune şi ne menține în mişcare, iar parasimpaticul ne relaxează.

Glanda pineală sau epifiza, considerată ca al treilea ochi, este în legătură cu hipotalamusul ca parte a sistemului limbic.

Controlul asupra psihicului subliminal se poate face prin concentrarea gândirii care se întâlneşte la yoghini în stările incipiente de pregătire. Putem intra în legătură cu conştiința subconştientului ajungând la a patra stare de conştiință, aceea denumită hipnagogă. Aceasta este o stare pe care o găsim la limita dintre somn şi veghe.

Prin meditație se poate obține o fuziune între conştient şi subconştient. Hrănirea interioară a psihicului conştient din subconştient este echivalată cu meditația.

În hipnoză somnul psihic se produce prin cedare în fața voinței altcuiva. Hipnoza poate contribui la vindecare, la anestezie, poate rechema amintiri din subconştient, poate înlătura foamea, poate accelera sau încetini bătăile cordului, precum şi alie procese autonome ale corpului uman, cum ar fi valorile glicemice, poate controla ciclul menstrual, poate influența lactația, poate produce halucinații, făcând să fie văzute lucruri inexistente.

Toate aceste modificări se pot produce prin telepatie, folosindu-se de entități malefice.

Subconştientul este în acelaşi timp biochimist, doctor specialist în biologie celulară, aceasta pentru că toate funcțiile biologice ale organismului sunt sub controlul

subconştientului prin intermediul sistemului nervos neurovegetativ autonom.

Magia se produce prin intermediul psihicului subliminal prin unirea conştientului în subconştient.

Pentru practica magiei negre se apelează la diavol ca principiu al răului ca o entitate personificată. Creştinismul l-a identificat ca fiind Lucifer, arhanghelul decăzut, deşi adevăratul nume al principiului răului nu este cunoscut decât de inițiați. Magicianul, înainte de a face numărul de magie, trebuie să îndeplinească anumite ritualuri. El se pregăteşte printr-o purificare spirituală, post, abstinență sexuală şi rugăciuni, dacă urmăreşte un act de magie benefică, sau prin invocări pregătitoare a forțelor satanice dacă urmăreşte să facă o magie neagră. Sunt alese anumite zile şi perioade pentru actele magice, cum ar fi zilele solstițiilor şi echinocțiilor, nopților Sfântului Andrei şi Sfântului Vasile, vineri şi sâmbătă, când răsare soaiele sau la miezul nopții, ca şi în timpul eclipselor de lună şi de soare. Locul propriu-zis al magiei este bine ales: peşteri, poienițe în mijlocul pădurii, răscruci de drumuri, maluri ale apelor, ale unor bălți sau mlaştini, considerate blestemate. Magicianul îşi pregăteşte un cerc magic, după care urmează chemarea spiritului. Cercul magic se poate trasa cu un băț, cu un cuțit, o lumânare sau un cărbune de obicei obținut dintr-o bucată de lemn dintr-o cruce din cimitir care a fost adusă în biserică în timpul liturghiei.

Când magicianul are o forță foarte mare, el îşi trasează cercul magic prin gând. De menționat că sângele de om şi de animal sacrificat ca şi urina au puterea de a-l apăra pe magician de acțiunea dăunătoare a spiritelor malefice. Acelaşi efect îl au materiile fecale, sperma şi lanțurile de fier, aşa cum descrie

Elifas Levi în cartea sa *Dogme şi ritual în magia înaltă*.

Spiritul malefic se invocă printr-un strigăt sau urlet, operațiunea fiind denumită goeție, de la cuvântul, *goe* care înseamnă „urlet”.

Magicianul se îmbracă cu o pelerină de culoare roşie sau albastră sau cu o robă neagră, dar el poate să fie şi dezbrăcat până la mijloc sau complet, numai capul este protejat, fiind acoperit cu o glugă sau o calotă. Spiritul malefic este invocat prin strigarea numelui, numele având proprietăți supranaturale.

Se pot folosi cuvinte magice la care răspund spiritele morților ce se numesc entități elementare, sau spiritele naturii care se numesc elementale.

Magicianul trebuie să aibă un psihic echilibrat, să fie stăpân pe sine, să ştie să-şi învingă plăcerile, poftele şi somnul, să fie calm atât la succese cât şi la înfrângeri, să-şi imagineze toată acțiunea pe care i-o cere entității demonice prin imagini şi senzații. El trebuie să se purifice în exterior şi în interior un timp de patruzeci de zile. Numărul 40 este sacru şi simbolul său este magic. În cifre arabe, el se compune dintr-un cerc ce simbolizează infinitul şi din 4 care semnifică ternarul prin unitate. Forma cifrelor X romane, aşezate în patru colțuri, reprezintă semnul dogmei fundamentale a lui Hermes, şi caracterul sigiliului lui Solomon.

Magicianul se purifică *printr-o dietă vegetariană*, *prin* abstinență, prin restricția de la băuturi alcoolice şi prin *respectarea* orelor *de somn*. Orice neglijență poate fi fatală.

Secretul operației este indispensabil. Cele trei arme ale magicienilor sunt credința, imaginația şi voința în obținerea efectului dorit.

Spre deosebire de magician, vrăjitorul îşi vinde sufletul

diavolului.

Indiferent dacă se invocă spirite angelice sau spirite malefice, trebuie îndeplinite anumite condiții de către practicanți.

După şedința de chemare a spiritului, timp de şapte zile nu mai trebuie repetată o altă şedință.

Nu se va invoca niciodată spiritele în ziua de sâmbătă.

APOCALIPSA

Dumnezeu a interzis lui Adam şi Evei să mănânce din „pomul vieții", căci atunci îi va distruge.

Dar ce reprezintă acest „pom al vieții»? Acest pom îl reprezintă macromolecula de ADN care este formată din două lanțuri polinucleotidice, înfăşurate helicoidal antiparalel în jurul unui ax comun, astfel încât formează un dublu helix. El transmite codul genetic.

ADN-ul conține programul sintezei de proteine, adică informația genetică ce determină ordinea de succesiune a aminoacizilor care structurează proteinele.

Un segment din ADN este gena, care, fiind alcătuită dintr-o secvență de codoni, codifică succesiunea aminoacizilor care în ultimă instanță structurează proteinele.

Codul genetic reprezintă relația dintre secvența nucleotidelor din ADN şi secvența aminoacizilor din molecula proteică. El este universal la toate organismele vii, în sensul că aceeaşi codoni codifică acelaşi aminoacid. Acest cod genetic stă la bază apariției vieții pe pământ.

Trebuie reținut că ADN-ul se află în nucleul celulei, dar o mică parte este situată şi extranuclear, în mitocondriile celulare care sunt organite celulare cu rol energetic, situate deci în citoplasmă. Acest ADN se replică independent de ADN-ul nuclear *şi* se transmite ereditar numai pe linie maternă. Acest ADN mitocondrial este cea mai veche structură *filo genetică*, studiul ei fiind la baza teoriei „Evei mitocondriale".

*

În mintea oamenilor s-a născut ideea de a se face donări ale ființei umane.

Secta raelienilor din SUA declară că a reuşit clonarea ființei umane.

Această lucrare a fost interzisă de Dumnezeu atunci când le-a spus lui Adam şi Evei să nu se atingă de „pomul vieții”, aceasta pentru că Dumnezeu a creat speciile de pe Pământ, făcând pentru fiecare specie un ADN specific. Acest ADN a fost menținut pentru întreaga creație, pentru a se păstra specificul speciei respective şi puritatea ei genetică.

Prin clonarea ființei umane este pusă în pericol însăşi perpetuarea speciei, însăşi viața omului.

Din acest motiv, Dumnezeu a intervenit prin catastrofe de ordin planetar şi a distrus civilizația umană care a testat o asemenea inginerie genetică.

Omul are un suflet, o scânteie dumnezeiască în el, care nu se poate obține prin clonare, căci ea este parte din dumnezeire şi pe Dumnezeu nu-l putem nici crea, nici imita.

Această îndrăzneală a civilizației actuale va fi aspru pedepsită de Dumnezeu, căci astfel Satana ar pune stăpânire definitivă pe specia umană.

Apocalipsa despre care vorbeşte *Biblia* va fi pedeapsa divină ce se va abate asupra omenirii.

Nu numai *Biblia* se referă la distrugerea omenirii, ci şi *Coranul*.

Atât *Biblia* cât şi *Coranul* prevăd sfârşitul civilizației pe pământ prin război nuclear.

Michael Orosnin, autorul unei lucrări dedicate codurilor *Bibliei* intitulată *The Bible Code*, a prevenit despre o viitoare *explozie* nucleară în Orientul Apropiat. Ezechiel a prorocit atac nuclear irakian *asupra Ierusalimului*.

Apoi şi alţi proroci, *Isaia*, Ieremia, *Daniel*, Amos, *Ioil*, Sofonie *şi* Zaharia, au prorocit *distragerea Ierusalimului* printr-un atac nuclear, la sfârşitul veacurilor. Decodarea *Bibliei* constituie baza teoretică fundamentală a necesităţilor de embargo în informaţie şi tehnologie nucleară pentru Irak, dar se pare că deja Irakul s-a înarmat cu arme de distrugere în masă.

De asemenea,. *Coranul* avertizează că evenimentele istorice sunt predestinate şi nu mai pot fi schimbate.

În *Biblie* se face aluzie la un satelit artificial care s-ar găsi deasupra Pământului şi care nu a fost trimis de oameni de pe Pământ. El ar avea obiectivul camerei de luat vederi centrat pe teritoriul geografic al vechiului Canaan şi al zonei înconjurătoare pe o rază de o mie cinci sute de kilometri.

Acest satelit este denumit „Curcubeul”.

Şi Iisus Hristos face aluzie la apocalipsă: *„După necazul acela, Soarele se va întuneca şi Luna nu-şi va mai da lumina ei” (Marcu 13-24).* Acesta nu poate fi decât un război nuclear.

Versetele biblice subliniază că acest război nuclear va încheia un ciclu de viaţă.

„Atunci Babilonul, podoaba împăraţilor, cununa mândriei caldeenilor, va fi ca Sodoma şi Gomora pe care Dumnezeu le-a nimicit” (Isaia 13).

„Pământul se sfarmă, sare în bucăţi, se clatină Pământul. Luna va fi roşie, iar Soarele va pierde din lumina lui” (Isaia, 24).

„Tremură Pământul, cerul se cutremură, Soarele şi Luna se întunecă şi stelele îşi pierd strălucirea lor.” Atacul, asemănător celui ce a distrus oraşele din jurul Mării Moarte, cuprinde explozia nucleară, emisia de

lumină, unda de şoc, pulberea care întunecă Pământul, noaptea nucleară şi radioactivitatea crescută.

Explozia nucleară degajă o cantitate de energie imensă, în special sub formă de raze x, care sunt absorbite de mediul înconjurător.

În cazul când explozia nucleară are loc în atmosferă, aerul este cel ce răspândeşte radiația nucleară. În centrul exploziei, în cazul unei arme cu plasmă, temperatura poate ajunge la 100.000 de grade Celsius pe un perimetru de sute de kilometri, după cum estimează Jean-Pierre Petit.

Dacă omul nu se află în perimetrul zonei de explozie, va suferi de boala de iradiere care comportă mai multe tipuri: a) alfa, slab penetrantă; b) beta, mai penetrantă şi e) gama, foarte penetrantă. Iradierea nucleară afectează tot ceea ce este viu.

Boala de iradiere cuprinde trei perioade:

- Faza inițială cuprinde primele douăzeci şi patru de ore şi se manifestă prin starea de şoc, semne neurologice (comă la expunere masivă); la expuneri sub 4 Gray (Gy) semnele sunt mai atenuate: eritem cutanat, grețuri şi vărsături.

Sub 1 Gy simptomele sunt: astenia fizică, grețuri şi vărsături.

- Faza a doua de latență, care poate dura cinci-cincisprezece zile, nu se manifestă clinic.

- În faza critică, reapar greața, vărsăturile, febra, hemoragia, astenia fizică extremă, scăderea imunității, comă şi deces.

Se produce o aplazie medulară, măduva nu mai produce globule albe şi roşii, scade numărul de limfocite cu rol de imunitate.

Se produc anomalii cromozomiale.

Iradierea masivă duce la apariția de tumori maligne, limfoame maligne, iar în cazul de iradiere mai mare se produce moartea prin alterarea hărții cromozomiale a celulelor somatice. Se produce şi o alterare a corpului spiritual, care coordonează funcționalitatea celulelor somatice.

În *Apocalipsă* se mai spune: *„în zilele acelea vor căuta oamenii moartea şi nu o vor afla şi vor dori să moară, moartea însă va fugi de ei” (Apocalipsa* 6).

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

W. RAYMOND DRAKE, *Astralii din Atlantida*, Ed. Polirom, 1997

ZECHARIA SITCHIN, *Războiul zeilor cu oamenii*, Ed. Aldo-Press, 2001

GRAHAM HANCOCK, *Amprentele zeilor*, Ed. Aldo-Press, 2001

W. SCOTT-ELLIOT, Mărirea şi decăderea Atlantidei şi Lemuria pierdută, *Ed Călin, 1994*

ZECHARIA SITCHIN, *A douăsprezecea planetă*, Ed. Aldo-Press, 1996

T.V. MOLDOVAN, *Programul Terra*, Ed. Conexiuni, 2000

I. NEGUȚ şi O. RUSU, *Ginecologie şi obstretică*, Ed. Didactică şi Pedagogică, 1981

P. RAICU, M. IONESCU-VARO, G. GANCEVICI, GABRIELA MOISESCU, *Celula*, Ed. Academiei, 1972

ANATOL BASARAB, *Numerologia în viața fiecăruia*, Ed. Miracol, 1999